

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 470

Een geheimzinnige Diefstal

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

EEN GEHEIMZINNIGE DIEFSTAL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De juweelen van Lady Spencer,

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Omstreeks half twaalf in den morgen van een prachtigen zomerdag reed er in volle vaart een auto, waarvan de kap was neergelaten, langs den fraaien straatweg, die de steden op de oostkust van Wales met elkander verbindt en sloeg eenige mijlen voorbij Burnham een vrij breeden zijweg in, die zeer langzaam en geleidelijk steeg en tien minuten rijdens verder een groote bocht maakte, om daar ter plaatse langs een zeer uitgestrekt, uitstekend onderhouden landgoed te loopen, bekend onder den naam van „Silverton Castle”.

En hier stopte de auto plotseling voor een zeer groot, fraai gesmeed hek, hetwelk de opening afsloot in een hoogen steenen muur, die het landgoed gedeeltelijk omgaf.

Door dat hek kon men op eenigen afstand het prachtige heerenhuis zien liggen, gedeeltelijk nog dateerend uit het begin van de vijftiende eeuw, toen het daar ter plaatse door een van de eerste Graven van Silverton werd gebouwd.

Een der zijvleugels was nog bijna in den-

zelfden staat bewaard gebleven, waarin de eerste bouwmeester het had opgetrokken, maar hij werd alleen in geval van nood bewoond, wanneer Lady Spencer, de tegenwoordige eigenares zooveel logeergasten had, dat het volkomen onmogelijk was, hen allen in het middelste gedeelte en den anderen meer modernen vleugel te herbergen.

Het leek wel of men de auto verwacht had, want er kwam dadelijk, zoo snel zijn beenen hem wilden dragen, een oude bediende aanloopen, die het hek opende en zoo den chauffeur gelegenheid gaf, binnen te komen en den breeden grindweg te volgen, die om een reusachtig grasperk heen naar het terras van het kasteel voerde.

— Lady Spencer verwacht ons zeker? vroeg een der drie heeren, die in de auto zaten, een man van omstreeks dertigjarigen leeftijd met donkere oogen onder zwarte wenkbrauwen en een scherp geteekend gelaat.

— Ja, mijnheer. Gij komt zeker uit Londen? Gij zijt — van de politie?

— Wij zijn detectives! Mijn naam is James Sullivan! Ik heb verlof gekregen om deze zaak te onderzoeken, ofschoon zij eigenlijk niet Londen, maar Burnham aangaat!

— Dat begrijpt Mylady ook wel, mijnheer! zeide de oude bediende, maar Burnham is slechts een kleine stad — en ze stelt nu eenmaal meer vertrouwen in de politie van de hoofdstad!

De auto was langzaam verder gereden, ten einde den bediende gelegenheid te geven haar te kunnen bijhouden.

Een oogenblik later stond de wagen opnieuw stil voor het terras, uit een vijftal breede treden bestaande en waarop tien of twaalf hooge, tot aan den grond reikende openslaande vensters van verschillende vertrekken uitkwamen.

De auto stond nauwelijks stil of de huisdeur ging open en men kon nu een blik slaan in de zeer groote vestibule, die licht ontving door een groote rozet boven de deur en door een rij vensters op de eerste verdieping, want de vestibule was hier door den bouwmeester tot een groote hoogte opgetrokken.

Ter hoogte van de eerste verdieping liep langs den achterwand een breede gaanderij, over welke leuning eenige kostbare tapijten hingen.

Naar deze gaanderij voerde aan weerszijden van de vestibule een breede trap, aan den voet waarvan vier geharnaste ridders stonden, de lans in de vuist, het zwaard op de heup.

Op den drempel van de deur was een rijzige dame verschenen, met grijs haar, een scherp geteekend gelaat, doordringende oogen en het gehele uiterlijk van een vrouw, die haar heele leven gewend is geweest om te bevelen.

James Sullivan, de Londensche detective, was snel uit den wagen gesprongen en liep op de dame toe, met zijn reispet in de hand.

Hij boog voor haar en zeide:

— Ik heb zeker het genoeg, met Lady Spencer te spreken?

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde de oude dame. Mag ik weten wie gij zijt?

— Ik ben James Sullivan uit Londen — hier is mijn kaartje, Mylady!

Lady Spencer wierp een blik op het stukje karton, keek langs Sullivan heen naar de wachtende auto en vroeg toen:

— En die heeren?

— Twee collega's van mij, Mylady, die mij

vergezellen, in de hoop, dat zij u van dienst kunnen zijn.

— Ik zou gaarne zeggen dat gij allen mij welkom zijt, heeren, als het hier een andere zaak betrof! hernam Lady Spencer, In ieder geval stel ik uw diensten op grooten prijs! Laat ik u om te beginnen zeggen, dat gij op kosten niet behoeft te zien, als gij er slechts in slaagt mij mijn juweelen terug te bezorgen.

— Wij zullen ons best doen, Mylady! meer kan ik u niet beloven!

Sullivan wendde zich om, wenkte naar de beide heeren en toen zij naderbij waren gekomen en voor de vrouw des huizes hadden gebogen, stelde hij hen voor:

— De heeren Miles en Ward! Detectives van erkende bekwaamheid, die op het oogenblik niets om handen hebben en aangetrokken werden door het bericht dat de beroemde juweelen der Silvertons ter waarde van bijna veertig duizend pond Sterling verdwenen zijn! Wij hebben uw telegram om half negen ontvangen, Mylady en wij hebben ons gehaast, aan uw verzoek gevolg te geven en hier een onderzoek in te stellen! Gij zijt dus niet tevreden met de politiebeambten uit Burnham?

— Zij zijn misschien zeer bekwaam, mijnheer — maar het geldt een voor mij zeer gewichtige zaak en ik stel nu eenmaal groot vertrouwen in de kundigheden der Londensche politie.

— Dat is voor ons zeer vleiend en ik hoop slechts dat wij dat vertrouwen niet zullen beschamen, Mylady. En wees nu zoo goed, mij nauwkeurig alles mede te deelen, wat verband houdt met de verdwijning der juweelen.

— Wees dan zoo goed, mij te volgen, mijne heeren! zeide Lady Spencer en zij schreed door de vestibule en ging de bezoekers voor naar een ruim vertrek, een soort salon, waarvan de drie ramen uitkwamen op het terras.

Sullivan had zijn blocnote te voorschijn gehaald en begon nu:

— Het geldt hier de befaamde, herhaaldelijk genoemde familiejuweelen der Silvertons, nietwaar?

— Zoo is het, mijnheer!

— Waaruit bestaan zij?

— In hoofdzaak uit een rivière, samengesteld uit vijfenzeventig diamanten van het zuiverste water, verder uit een klein diadeem, twee zeer

schoone ringen en nog enkele andere sieraden. Ik kan u er een gedetailleerd lijstje van geven, als gij dat wenscht!

— Dat zal ik ter zijner tijd gaarne ontvangen, Mylady. Hebt gij misschien een foto van de familiejuweelen?

— Ja, hier is ze!

Lady Spencer had uit een kleine rococo latafel een op karton geplakte foto genomen en gaf ze Sullivan met de woorden:

— Gij kunt dezen afdruk wel behouden — wij hebben er verscheidene van.

De detective bekeek de foto even, stak ze toen in zijn binnenzak en hernam:

— Hoe kwam het eigenlijk dat de juweelen zich hier bevonden? Dit is toch niet uw vaste verblijfplaats?

— Ik woon hier slechts enkele maanden in het jaar, mijnheer, maar ik neem mijn juweelen steeds overal mee, ook als ik op reis ga!

— Dat is zeker van algemeene bekendheid?

— Nu, ik zou niet durven zeggen dat het geheim is!

— Hoelang zijt gij hier reeds?

— Ruim drie weken.

— Zijn er gasten?

— Ja!

— Hoeveel?

— Op het oogenblik ruim zestig en ik verwacht er heden juist nog eenige bij.

— Gij hebt zeker een groot dienstpersoneel?

— Ja, zeer groot! Ik heb mijn bedienden uit Londen natuurlijk meegenomen, elf in getal en hier vond ik den tuinman met zijn helper, den pluimgraaf, mijn jachtopzichter en het stalpersoneel!

— Wonen die lieden allen op het kasteel?

— Allen zonder uitzondering.

— Zijn zij lang in uw dienst?

— De meeste langer dan tien jaar — eenige langer dan vijftig. Maar ik geloof dat wij de bedienden wel kunnen uitschakelen, mijnheer Sullivan, zelfs al waren zij maar zeer kort in mijn dienst, zoo zou ik toch geen hunner durven verdenken!

— Hoezoo, Mylady?

— Zij kunnen de juweelen niet hebben weggenomen!

— Waarom niet?

— Omdat ik alleen de bewaarplaats kende. Zij waren goed verborgen, dat verzeker ik u!

— Maar uw kamenier moet toch bijvoorbeeld geweten hebben, waar de juweelen zich bevonden?

— Ook zij wist het niet! En al had zij het geweten, zonder den bijzonderen sleutel, die op het kistje past, waarin zich de juweelen bevonden, zou zij ze toch niet hebben kunnen wegnemen.

— De dief heeft dus het heele kistje niet meegenomen? vroeg Sullivan levendig.

— Neen — het kistje is geopend en de juweelen zijn eruit genomen. Daarop heeft de dief het kistje weder gesloten na er wat ijzer en glas te hebben ingedaan, teneinde het zwaar te maken!

— Hij wilde dus niet, dat de diefstal te vroeg ontdekt werd, zeide Sullivan nadenkend. Zeg mij eens, Mylady, verdenkt gij zelf misschien iemand?

— Niemand, dat is het juist.

— Zijn al uw gasten zeer goed bij u bekend?

— Dat zou ik niet durven zeggen! Eenige van mijn goede vrienden hebben kennissen van hen meegebracht, die ik natuurlijk welkom heb geheeten, omdat zij door hen waren geïntroduceerd.

— Wanneer hebt gij de juweelen het laatst in handen gehad?

— Gisterenavond! Er was een klein feestje en bij die gelegenheid heb ik de juweelen gedragen.

— Ik zou gaarne nog wat nauwkeuriger worden ingelicht. Hoe laat was het precies?

— Het moet tusschen elf uur en half twaalf zijn geweest, want toen begaf ik mij ter ruste.

— Hebt gij zelf de juweelen opgeborgen?

— Dat deed ik steeds! Ik vertrouwde ze aan niemand toe en ik zelf bracht ze ook altijd naar mijn juwelier, als ze moesten worden schoongemaakt.

— En wanneer hebt gij ze vermist?

— Vanmorgen.

— Hoe kwam dat zoo? Was het geen vreemd uur, om naar de juweelen om te zien?

— Het was louter toeval! Ik draag ze hier buiten zelden en ik was ook niet van plan, er in de eerste weken naar om te zien. Ik had echter den avond te voren vergeten een ring af te leggen en wilde dien nog in het kistje doen. Toen ik het opende bevatte het niets als een handvol ijzer en spijkers en oude sleutels en wat glasscherven.

— Hoe laat was dat?
 — Acht uur!
 — Wat hebt gij toen gedaan, hebt gij alarm gemaakt?

— Ik zelf zou wel zoo verstandig zijn geweest te zwijgen, mijnheer. Maar ik kon een luiden kreet van schrik niet weerhouden en mijn kamenier was in het vertrek, die dadelijk kwam toesnellen en mij met het ledige kistje in de hand zag staan. Zij kent het wel en zij heeft natuurlijk geweten wat het bevatte.

— Wist zij ook waar het was?

— Dat niet! Ik bevond mij in een kamer naast mijn slaapvertrek en ik had de deur gesloten, zonder die natuurlijk te hebben op slot gedaan. Ik moet echter zoo hard geschreeuwd hebben dat het meisje meende, dat mij iets was overkomen en daarop kwam zij toesnellen.

— Wij zouden natuurlijk die inrichting gaarne eens zien, Mylady — als gij er niets op tegen hebt?

— Ik ben dadelijk tot uw dienst, mijnheer Sullivan!

— Maar eerst nog iets anders, Mylady. De kamenier was dus op de hoogte — en gij denkt wel dat zij haar mond heeft gehouden?

— Ik heb haar later stilzwijgendheid opgelegd, maar ik had het vroeger moeten doen, want toen had zij het al aan eenige der bedienden verteld. Ik kan er dus volstrekt niet voor instaan of mijn gasten niet reeds op de hoogte zijn!

— Dat is inderdaad een noodlottige omstandigheid, Mylady! hernam Sullivan. Het zou de ontdekking van den dader zeker vergemakkelijkt hebben, als deze zich voorloopig veilig had kunnen wanen. Gedane zaken echter nemen geen keer! Wij moeten nu wel rekening houden met de omstandigheden, dat de dief weet, dat de daad reeds is ontdekt! Gij hebt toch zeker alles onaangeroerd gelaten?

— Ik heb alleen de geheime bergplaats weder gesloten!

— Hebt gij geen sporen van braak kunnen ontdekken?

— Ik heb niets kunnen ontdekken, mijnheer! Maar uw oogen zijn meer geoefend dan de mijne en daarom wilt gij thans wel zoo goed zijn mij te volgen.

De drie detectives waren opgestaan en Sullivan zeide:

— Wij zijn tot uw dienst, Mylady!

Let goed op:
 Cigaret J. v. K. heeft geen
 mondstuk.

Hoofdstuk II.

Het eerste onderzoek en nieuwe gasten.

Lady Spencer ging de politie-beambten voor en bracht hen door de groote vestibule naar een der fraaie, eikenhouten trappen, die naar de galerij voerden.

Daar gekomen gingen zij een breede gang in, volgden deze gedurende eenigen tijd en hielden eindelijk stil voor een zeer fraai gebeeldhouwde deur, die door een kunstenaar uit de zeventiende eeuw beschilderd was.

— Dit is de deur van mijn slaapvertrek, mijnheer! Ik zal u hier doorbrengen naar mijn aangrenzend boudoir, waar ik mijn juweelen bewaar.

De oude dame opende de deur en de drie

detectives stonden nu in een prachtig gemeubeld slaapvertrek, in het midden waarvan zich op een verhooging een rozenhouten praalbed bevond, hetwelk nog afkomstig was uit het oudste gedeelte van het huis en waarvan men verzekerde, dat Richard de Derde er op geslapen had.

Eigenlijk was het volstrekt geen sponde voor een vrouw, maar Lady Spencer was niet zeer wekelijks uitgevallen en sliep er reeds jaren in, na den dood van haar man, die als Kolonel in den grooten oorlog gevallen was, toen deze nog nauwelijks begonnen was.

Zij stak haastig het vertrek door en opende

toen een tusschendeur, die toegang gaf tot een ruim boudoir.

Het kreeg licht door een drietal boogvensters met diepe nissen.

— Hier was het kistje! zeide Lady Spencer op zachten toon.

Zij liep naar een hoek van het vertrek, waarvoor, evenals in de drie andere hoeken een soort eikenhouten console stond, of liever een pilaster, bijna manshoog, die een klein, bronzen ruitersstandbeeld droeg.

Lady Spencer moest zich op de teenen uittrekken om bij den ruiters te kunnen komen en greep nu het opgeheven zwaard van den ridder, dat zij niet zonder eenige moeite op een onzichtbare spil liet draaien, door het naar zich toe te trekken.

Onmiddellijk draaide de pilaster, die hol bleek te zijn, om een verborgen as en vertoonde nu zijn achterzijde, die geheel vlak bleek te zijn en waarin een klein sleutelgat duidelijk zichtbaar was.

Lady Spencer haalde een klein sleuteltje uit haar zak, opende het deurtje en nam van een plank het eenige voorwerp dat in het kastje stond, een fraai bewerkt kistje van met parlmooer ingelegd ebbenhout.

Zij zette het op een kleine tafel, haalde een kleinen, koperen, fraai gedreven sleutel te voorschijn en opende daarmede het kistje.

Sullivan, die haar met groote belangstelling had gadegelagen, wierp een blik in het kistje en zag dat het niets anders bevatte dan wat verroeste ijzeren voorwerpen en wat glasscherven.

Hij liep langzaam naar den hoek van het vertrek, bekeek den pilaster en wendde zich toen tot Lady Spencer met de vraag:

— Hoe maakt gij dit weder dicht?

— Eenvoudig door het zwaard van den ridder weder omhoog te duwen!

Zij stak er reeds de hand naar uit, maar Sullivan voorkwam haar en zeide:

— Pardon, ik zou het zelf wel eens willen probeeren!

Hij duwde tegen het zwaard en langzaam draaide de eikenhouten zuil weder terug en vertoonde opnieuw haar half ronden voorkant, die volmaakt in den hoek van het vertrek paste.

— Het mechaniek werkt tamelijk stroef, zei Sullivan nadenkend en het is bijna niet aan te nemen dat iemand van het personeel, die hier

stof komt afnemen, bijvoorbeeld met een plumeau zijns ondanks het zwaard van den ridder bewogen heeft. Miles en Ward, wat denkt gij ervan?

Op hun beurt beproefden de beide andere detectives het mechaniek, maar beiden waren van oordeel dat het volkomen ondenkbaar was, dat iemand bij toeval het mechaniek in werking zou hebben gebracht.

— Nu zullen wij eens moeten onderzoeken, of het mogelijk was dat iemand u heeft bespied, terwijl gij het kastje opendet! hernam Sullivan.

— Dat moet wel zoo zijn, mijnheer — ik verzeker u dat buiten mijn man en ik zelf en ook mijn zoon, niemand het geheim kende! Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen, hoe men mij zou hebben kunnen bespied.

— Wij zullen eens zien, Mylady! Zoudt gij zoo goed willen zijn, voor de houten zuil te gaan staan? Ik zal dan naar buiten gaan, op de gang en zien of ik door de deur van het boudoir kan waarnemen wat gij doet!

Sullivan verliet het boudoir door de tweede deur, die onmiddellijk op de gang uitkwam, sloot haar en keek door het sleutelgat.

Hij richtte zich echter aanstonds weder op, kwam binnen en zeide:

— Door het sleutelgat ziet men slechts een klein gedeelte van het vertrek — en zeker niet den hoek waarin zich de pilaster met het geheim bevindt. De bespieder zou misschien de deur hebben kunnen openen — maar zij gaat juist naar de tegenovergestelde zijde open! Hij zou dus om den hoek van de deur hebben moeten zien en het is ondenkbaar, dat gij dat niet zoudt hebben opgemerkt!

— Het is volkomen onmogelijk, mijnheer! hernam Lady Spencer. Ik nam steeds mijn voorzorgen en ik weet zeker, dat ik de gangdeur altijd op slot deed en de tusschendeur sloot, die naar mijn slaapkamer voert.

— Dan zullen wij nu eens zien, of wij misschien die slaapkamerdeur zachtjes kunnen openen! Blijf, wat ik u verzoeken mag, nog even daar staan!

Hij ging haastig naar de slaapkamer, sloot de tusschendeur en trachtte haar daarna zoo zachtjes mogelijk te openen.

Toen zij geheel geopend was, stak hij het hoofd naar binnen en vroeg:

— Hebt gij mij gehoord, Mylady?

Lady Spencer keek verschrikt om en antwoordde:

— In het geheel niet! En ik weet zeker, dat die kruk bij het omdraaien altijd piepte.

Sullivan draaide een paar maal de kruk heen en weer, bukte zich om er naar te kijken en zeide toen lakoniek:

— Het ijzer is geolied, evenals het houtwerk. Geen wonder dat de kruk volkomen geruischloos omdraait.

— Dus.... dan.... stamelde Lady Spencer.

— Dan moeten wij het waarschijnlijk achten, Mylady, dat men u wel degelijk is nageslopen en u bespied heeft! antwoordde Sullivan ernstig. Toen ik mijn hoofd door de deur stak, kon ik u zeer duidelijk zien, evenals het ruitersandbeeld! Helaas brengt ons deze wetenschap alleen niet veel verder. Wij moeten nu weten, wie de persoon is geweest, die u heeft bespied!

Hij dacht even na en hernam toen:

— Gij hebt zeker wel gelegenheid, om mij hier een paar dagen te huisvesten?

— Met genoegen — maar dan zult gij u moeten behelpen en in het oude gedeelte wonen, want het huis is tot de laatste kamer bezet.

— Ik weet mij te behelpen, Mylady! hernam Sullivan haastig. Ik zou gaarne eens in de gelegenheid worden gesteld, uw gasten van nabij te bestudeeren. Apropos — er is vandaag toch niemand vertrokken?

— Slechts twee — Lord en Lady Brampton!

— Nu, die komen niet in aanmerking! hernam Sullivan glimlachend. Lord Brampton bezit een fortuin van zestien miljoen pond Sterling en wij zullen maar niet aannemen, dat hij kleptomane is! Ik zou u echter wel willen verzoeken, mij aanstonds de gasten aan te wijzen, die thans het verlangen te kennen geven, u te willen verlaten! Wij zullen hen dan ongemerkt laten nagaan — natuurlijk tenzij hun naam en stand hen tegen iedere verdenking vrijwaart.

— Maar zijt gij niet bevreesd dat men u zal herkennen, mijnheer? Ik bedoel — als gij een detective van naam zijt, dan zal menig Londenaar u althans van gezicht kennen.

— Die kans is niet zeer groot, Mylady! gaf Sullivan ten antwoord. Ik vertoon mij in Londen zeer weinig in het publiek. Ik zou mij echter desnoods kunnen vermommen!

— Wanneer wilt gij komen, mijnheer?

— Zoo spoedig mogelijk Mylady! En nogmaals — ik zou u willen verzoeken alles in het werk te stellen om te beletten, dat er thans gasten vertrekken, en mij in ieder geval nauwkeurig de namen op te geven van hen, die desondanks heengaan. Ik begrijp wel, dat gij niemand tegen zijn zin kunt of moogt terughouden — en het spreekt voorts vanzelf, dat wat ik daareven zeide, niet van toepassing is op personen, wier naam en stand hen boven iedere verdenking plaatsen. Zooals ik reeds zeide, kunt gij hen ongehinderd laten gaan. Maar voor alle zekerheid moet ik ook van hen de namen hebben.

— En gelooft gij, mijnheer Sullivan, dat gij mij eenige hoop kunt geven? vroeg Lady Spencer.

De detective antwoordde niet aanstonds en er lag een uitdrukking van twijfel op zijn gelaat, toen hij tenslotte zeide:

— Ik hoop natuurlijk dat wij zullen slagen, Mylady — maar ik kan u daaromtrent helaas geen beloften doen. In uw huis zijn zestig gasten en een paar dozijn bedienden — want sommigen van uw gasten hebben natuurlijk hun eigen personeel meegebracht en daarenboven, is de kans niet uitgesloten, dat de diamanten gestolen zijn door iemand, die noch met de gasten, noch met het dienstpersoneel iets uitstaande heeft — hetgeen er het onderzoek niet gemakkelijker op zal maken.

— Maar die persoon zal dan toch met geweld moeten zijn binnen gedrongen, en er is nergens een spoor van braak te zien, mijnheer! hernam Lady Spencer ongeduldig.

— Ik acht het in een huis als dit zeer wel denkbaar, Mylady, dat iemand hier binnenkomt zonder zelfs een looper in zijn zak te hebben, wanneer hij maar eenmaal op de hoogte is gesteld van het geheim van dezen hoekpilaster! En nu willen wij u niet langer lastig vallen, maar aanstonds aan het werk gaan. Apropos — waren uw diamanten van een algemeene bekendheid — ik bedoel ook buiten ons land?

— Dat zou ik niet durven zeggen, mijnheer, ofschoon ik er zeker van ben, dat de rivière aan een aantal groote buitenlandsche juweliers bekend is.

Sullivan bekeek de foto nog eens en zeide toen:

— De steenen zijn ongetwijfeld zeer groot en

fraai, naar de foto te oordeelen, maar het kan niet ontkend worden dat zij geen buitengewonen vorm bezitten en dus betrekkelijk gemakkelijk van de hand kunnen worden gezet. Intusschen zal ik niet nalaten, onmiddellijk een beschrijving van de gestolen juweelen naar alle groote steden in het buitenland te laten seinen!

— Ik heb u reeds gezegd, mijnheer, dat ik op geen kosten zie, mits gij mij weder in het bezit stelt van mijn sieraden! En nu zal ik u werkelijk verlof moeten vragen u te verlaten, want ik zie daar, dat mijn nieuwe gasten reeds komen opdagen.

— Ik houd u niet terug, Mylady en ik dank u voor uwe breedvoerige inlichtingen! hernam Sullivan.

Hij had zijn beide collega's, die vol belangstelling hadden toegeluisterd, een wenk gegeven en allen verlieten weder het vertrek, thans door de deur, die rechtstreeks van het boudoir uitkwam op de gang.

Daar gekomen wendde Sullivan zich nogmaals tot de vrouw des huizes met de vraag:

— Een oogenblik nog, Mylady! Werd deze deur 's nachts gesloten?

— Altijd!

— Wie deed dat?

— Dat werd meestal door mijn kamenier gedaan, soms deed ik het zelf.

— En de slaapkamerdeur?

— Ook die grendelde ik.

— Hebt gij honden in huis?

— Slechts een! Een kleine spaniël!

— Is het beest waakzaam? Zou het aanslaan bij het hooren van gerucht, denkt gij?

— Des nachts misschien wel, overdag zeker niet! Al mijn gasten vertroetelen het dier.

— Hetgeen niet de aangewezen weg is, Mylady, om een hond tot waakzaamheid aan te sporen! hernam Sullivan lachend. En nu dank ik u en ik ga aanstonds werk van de zaak maken.

En hij nam afscheid van Lady Spencer, terwijl deze de trap naar de vestibule afdaalde, om daar haar nieuwe gasten te gaan begroeten, vijf in getal, die met een der groote auto's van het station waren gehaald, dat op ongeveer vijf mijlen van het landhuis verwijderd lag.

Het waren Lord en Lady Haversham, graaf Jersey en graaf Palmhurst met zijn secretaris, Charles Burnns.

Graaf Palmhurst was een rijzig, krachtig gebouwd man, met een licht gebruid gelaat, doordringende grijze oogen, een flauw gebogen, edel gevormden neus en een lichaam, dat er duidelijk op wees, hoe zijn bezitter aan vele takken van sport deed — en daarin uitblonk. Hij was keurig, maar zonder eenige fatterigheid gekleed en begroette zijn gastvrouw met de gemakkelijke hoffelijkheid van den man van de wereld, die gewend is, veel in groote gezelschappen en in de hoogste kringen te verkeereren.

Zijn secretaris was een nog jonge man met een blozend gelaat en heldere blauwe oogen — en een huid, zoo fijn, dat menig jong meisje hem die zou hebben benijd.

Lady Spencer begroette haar gasten vriendelijk en deed haar best, niets te laten blijken van het ongeluk, dat haar weinige uren geleden getroffen had. Er kwamen eenige bedienden toeschieten, die de bagage van de nieuwe gasten naar hun kamers brachten.

Lady Spencer wendde zich glimlachend tot graaf Palmhurst en zeide:

— Ik hoop dat gij het mij niet kwalijk zult nemen, graaf, wanneer ik wel verplicht ben geweest, u en mijnheer Burnns een plaatsje te geven in het oude gedeelte. Ik zou daar ook niet toe zijn overgegaan, wanneer ik niet geweten had, welk een beminnaar van oude en romantische bouwwerken gij zijt! Ik verzeker u, dat er thans in mijn geheele huis geen plaatsje meer onbezet is!

— Mylady, ik ben u tot dank verplicht! zeide graaf Palmhurst met een buiging. Wanneer gij niet op de goede gedachte waart gekomen, mij in den ouden vleugel te huisvesten, dan zou ik er u speciaal om hebben verzocht. Inderdaad, er is niets wat mij zoozeer aantrekt als de beschouwing van die eeuwenoude kasteelen, waaraan dit gedeelte van Essex zoo rijk is.

— Dan zijn dus alle partijen tevreden gesteld! hernam Lady Spencer met een flauwen glimlach. Mijnheer Burnns, wees welkom!

Hiermee was de begroeting afgelopen en de gasten begaven zich allen naar hun kamers, ten einde zich een weinig te verfrisschen en andere kleederen aan te trekken, want aanstonds zou het uur voor de lunch slaan.

Hoofdstuk III.

Het litteeken.

Zoodra graaf Palmhurst en zijn secretaris alleen waren gelaten door den bediende, die hen den weg naar hun naast elkander gelegen kamers had gewezen, deed de graaf de deur dicht, rekte zich eens goed uit en zeide toen op zachten toon:

— Daar zijn wij in het hol van den leeuw, mijn jongen!

— Is de vergelijking niet een weinig gewaagd? Kun je onze gastvrouw wel inderdaad met een leeuw vergelijken, en dit prachtige huis met een hol?

— Ik gebruikte deze beeldspraak, mijn waarde Charly, om aan te duiden, dat wij thans zijn aangekomen op een plek, die ons gevaarlijk kan worden, als onze plannen mislukken! Het zou zeer onaangenaam voor mij zijn, als de zogenoemde graaf Palmhurst zich eensklaps moest ontpoppen tot den befaamden en langgezochten John Raffles.

— Stil! Ik geloof dat je te luid spreekt! zeide de jonge man met de blauwe oogen verschrikt.

— Er is niet het minste gevaar, dat men ons zou kunnen hooren, Charly! zeide Raffles glimlachend. Kijk maar eens uit het raam en tracht dan de dikte van de muren te bepalen! hernam de Groote Onbekende. En die deur — kijk mij die deur eens aan! Het heeft meer van een gevangenisdeur, met haar ijzeren beslag en haar duimdikke planken! En zie dat slot eens — een waar kunstwerkje uit het begin der zestiende eeuw! En dat nog evengoed werkt, alsof het zooeven door den smid met zijn kuitbroek, zijn met gespen versierde schoenen, zijn lang krullend haar en zijn fluweelen wambuis, in de deur was aangebracht!

— Alles goed en wel, maar een weinig voorzichtigheid kan geen kwaad! Ik zal je de gulle waarheid zeggen, Raffles — ik had liever gewild, dat wij dit huis alleen als gasten hadden bezocht en niet als lieden, die voornemens zijn, niet met ledige handen weder te vertrekken, maar in het bezit van de zeer kostbare familiejuweelen van Lady Spencer!

— Waarom? vroeg Raffles koeltjes,

— Waarom? Wat een vraag! Natuurlijk om ongestoord van de heerlijke natuur hier te kunnen genieten, van sport, van zwemmen en visschen, van lange wandelingen.

— En natuurlijk van het gezelschap der jonge meisjes! vulde Raffles den zin aan.

— Welzeker! Waarom niet? Ik heb zooeven al een paar allerliefste gezichtjes gezien, op het tennisveld! Je zult mij toch, hoop ik, niet verbieden, een weinig onschuldig te flirten?

— Flirt is nooit onschuldig, Charly, hernam Raffles op ernstigen toon. Flirt is spelen met vuur en spelen met het hoogste in het mensche-lijke leven en dat is, of moet zijn, de liefde! Maar ik wil je dit plezier niet ontnemen — als jij het een plezier noemt. Je weet wel, hoezeer ik je altijd volkomen hebt vrij gelaten en je je eigen zin heb laten doen in alle dingen des levens!

— Dat weet ik, Edward — en ik van mijn kant heb je dikwijls gezegd, dat je die zaken een weinig te ernstig opvat! Wat drommel, de natuur heeft de vrouwen toch niet met schoonheid be- giftigd, alleen terwille van schilders en beeld- houwens? Wij gewone stervelingen, die geen kunst scheppen en ze alleen maar — kunnen genieten, mogen toch het vrouwelijke schoon op prijs stellen — en daarvan doen blijken?

— Dat zou ik ook niemand willen beletten! hernam Raffles bedaard. Flirten is echter iets heel anders, je weet trouwens zeer goed wat ik bedoel!

Onder het spreken hadden de beide vrienden hun koffers geopend, die reeds den dag tevoren waren aangekomen en zich verkleed.

Zij hadden zich in hun smoking gestoken, want Lady Spencer stond er voor bekend, dat zij buitengewoon gesteld was op inachtneming van de vormen en het zeker niet gedoogd zou hebben, dat een van haar gasten in tenniscostuum of Norfolk aan tafel verscheen — al was het dan ook maar aan de lunchtafel.

Raffles was op een der vensters toegetreden, smal en hoog, opende het, wat niet zonder moeite ging en snoof met welbehagen de heerlijke lucht op, die het vertrek binnenstroomde.

De kamer was zeer hoog gelegen en van de plek waar hij stond, genoot Raffles een heerlijk uitzicht over de geheele omgeving, met haar bosschen, zacht glooiende heuvelhellingen, heldere stroomen en heel in de verte de zee, hier slechts zichtbaar als een fletse, donkergrijze streep, die met den horizon ineen vloeide.

— Zij moet wel verbazend rijk zijn! zeide hij na eenigen tijd zachtjes, terwijl hij zich weder tot Charly Brand — zoo was zijn ware naam — wendde. Dat alles behoort haar toe, zoover het oog reikt.

— Krijgt haar zoon dit nu allemaal?

— Het grootste gedeelte tenminste! Ik weet niet juist hoe het in elkaar zit, maar dit is een zoogenaamd weduwengoed. Mylady is „Peeress in her own Right” zooals dat heet — dat wil zeggen, dat zij peeress zou zijn, ook zonder te zijn getrouwd met een Lord. Er zijn in Engeland enkele adellijke families, waarin bij uitzondering de Lords-titel ook op de vrouwelijke leden overgaat, althans op de oudste dochters.

— Dan zou Lady Spencer dus het recht kunnen opeischen plaats te nemen op een der banken van het Hoogerhuis?

— Als zij er lust in heeft, kan ze het doen, ofschoon ik voor mij nooit heb begrepen, welke aantrekkelijkheid er voor een vrouw in kan schuilen, plaats te nemen te midden van een gezelschap oude sufferts, conservatieve grijsaards, die voor ons land alleen decoratieve waarde hebben! De Engelschman hecht nu eenmaal sterk aan het oude en hij zou zijn „House of Lords” evenmin willen missen als zijn krankzinnig metriek stelsel, zijn even waanzinnige muntstelsels, zijn „beafeaters”, de beroemde bewakers van Quilt Hall en zijn vergulde koets, waarin de koning ieder jaar het Parlement opent!

Charly Brand had glimlachend toegeluisterd, terwijl hij zijn dasje strikte en zeide nu, onder het aantrekken van zijn smoking:

— Ik heb het al gemerkt, Edward, je bent vandaag weer in de contramine! Je hebt weer een kritische bui!

— Dat is meestal het geval, als ik aan den vooravond sta van een tamelijk lastige onderneming. Ik weet namelijk volstrekt niet waar zich die juweelen van de vrouw des huizes bevinden en naar hetgeen ik mij heb laten vertel-

len, bewaart zij ze op een geheime plaats, waar zij goed verborgen moeten zijn!

Raffles was onder het spreken op het raam toetreden en wierp een blik naar buiten, maar eensklaps slaakte hij een zachten kreet van verbazing en trad haastig terug.

— Wat is er? vroeg Charly, terwijl hij naast Raffles trad.

— Kijk daar eens, die drie mannen daar, zij loopen daar juist op de auto toe, die op den zijweg staat te wachten. En een bediende doet hen uitgeleide. Herken je hen niet?

Charly keek even naar buiten en riep toen verschrikt, op half gedempten toon:

— James Sullivan! Wat heeft dat te betee-kenen? Wat doet hij hier?

— Dat vraag ik me zelf ook juist af! hernam Raffles met gefronste wenkbrauwen. Die twee andere lieden zijn waarschijnlijk ook politie-beambten en het is duidelijk, dat zij hier zoo-even een bezoek op het kasteel hebben gebracht. Maar waarom? Dat zou ik juist wel eens willen weten! Wat komt hij hier uitvoeren?

— Het zal toch niet zijn...

— Om ons, bedoel je? vulde Raffles den zin aan. Dat is niet erg waarschijnlijk! Hij kan onmogelijk weten, dat wij hier zijn, of dat wij voornemens waren hier naar toe te gaan en welken argwaan zou hij ook kunnen koesteren tegen graaf Palmhurst? Bovendien, als hij hier kwam in verband met ons bezoek, dan zou hij zich natuurlijk niet zoo openlijk vertoonen!

Raffles keek peinzend naar de wegrijdende auto en yervolgde:

— Wat kan daar achter steken? Waarom heeft Lady Spencer hem laten komen? Er zal hier toch wel niets gebeurd zijn! Ik meende reeds zoeven bij de begroeting te hebben opgemerkt, dat zij een weinig bleek zag en dat zij eenige moeite had, ons met haar gewone hoffelijkheid te begroeten! Nu, wij zullen het wel spoedig genoeg weten! Ben je gereed? Ik meen dat ik zoeven de gong reeds heb hooren slaan, al is het hier nauwelijks hoorbaar!

— Ik ben dadelijk tot je dienst! riep Charly Brand terug, die zich reeds naar het aangrenzende vertrek had begeven, kleiner dan het andere en dat hem tot slaapvertrek zou dienen.

Raffles liet zijn blikken in het rond waren en bewonderde het monumentale bed, dat op een

kleine verhooging stond, met zijn vier gedraaide hoekzuilen, waarop de hemel rustte, zijn zware, damasten gordijnen en zijn prachtig beeldhouwwerk.

Hij bekeek de wandtapijten, die door den tijd slechts weinig geleden hadden, de ouderwetsche meubels, den parketvloer en de eikenhouten planken van het plafond.

— Hoe vind je het hier? vroeg Brand, die op den drempel van de tusschendeur glimlachend naar hem keek.

— Het is mooi en het is belangwekkend, Charly! antwoordde Raffles. Wij zijn er niet meer voor geschikt, wij met onze verlijnde beschaving, maar ik betreur het, dat wij niet meer in zulk een omgeving kunnen leven! Alles wat onze voorouders in die tijden maakten, was schoon! De smid, de zwaardveger, de tapijtwever, waren kunstenaars en de beste hunner hadden het recht, een wapen te dragen. Een gewoon gebruiksvoorwerp was een ding van schoonheid en ik zou je wel eens willen verzoeken, de prachtige tinnen kannen van dien tijd eens te vergelijken met de onnoozele bazarprullen, waarmede wij tegenwoordig genoegen nemen, tenzij wij een klein burgermans fortuin besteden aan iets werkelijk fraais. En laten wij nu maar gauw maken, dat wij naar beneden komen, anders vrees ik, dat wij den hond in den pot zullen vinden!

De twee vrienden verlieten het vertrek, waarvan Raffles de deur zorgvuldig sloot en zij gingen eerst door de holklinkende gang, die het oude gedeelte in verbinding stelde met het hoofgebouw, gingen de trap af en traden de eetzaal binnen, waar reeds een groot aantal gasten hadden plaats genomen aan de kleine tafels, voor vier of acht personen, die daar waren neergezet.

En bijna het geheele dienstpersoneel was in de weer, om alle gasten te bedienen.

Raffles en Brand werden door Lady Spencer voorgesteld aan eenige van haar gasten, die aan dezelfde tafel zouden plaats nemen en de maaltijd nam een aanvang.

Men sprak over de plannen voor dien middag en van een ander tafeltje, waar eenige personen zaten, die graaf Palmhurst kenden, werd geroepen:

— Ik leg beslag op u, graaf! Ik wil mijn spel winnen!

Het werd geroepen door een jong meisje, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, met een vroolijk gezichtje, omlijst door een overvloed van goudblond haar.

Raffles had zich een weinig opgericht en antwoordde nu:

— Ik zal gaarne tot uw dienst zijn, Miss Aecland, maar ik kan u niet beloven dat ik u zal helpen winnen, want ik moet u zeggen dat ik in geen twee maanden een tennis racket heb aangeraakt en betwijfel of gij aan mij wel een bruikbaren partner zult hebben.

— Kom, kom, graaf — binnen een kwartier zult gij weder zijn ingespeeld en ik zal winnen!

— Ik zal in ieder geval mijn uiterste best doen, Miss! hernam Raffles glimlachend.

En daarop werd hij in beslag genomen door een dame van onzekeren leeftijd, die naast hem was gezeten en er volstrekt op stond, zijn meening te vernemen aangaande eenige mijnaandeelen, welke zij eenige dagen tevoren had gekocht, zonder eigenlijk goed te weten, hoe de vooruitzichten van de betreffende maatschappij waren.

Want Brand gaat — hij sprak met een bevallig jong meisje en waarschijnlijk over andere zaken dan over mijnaandeelen.

Maar Raffles had een bijzonder fijn ontwikkeld gevoel voor stemmingen, en hij zat nog geen kwartier aan de lunchtafel of hij was tot de slotsom gekomen, dat er in huis iets niet in orde moest zijn. De meeste bedienden liepen met strakke gezichten rond en aan de gastvrouw was het maar al te duidelijk te zien, dat zij zich moest inspannen om aan ieder een glimlachend en vriendelijk gelaat te toonen.

Ook enkele gasten schenen te zijn aangestoken door die schier onmerkbaar zenuwachtige stemming.

Maar wat het eigenlijk was — dat kon Raffles niet ontdekken.

Hij nam zich echter stellig voor, alles in het werk te stellen om de oorzaak van die stemming te doorgronden.

Het was immers zeer goed mogelijk dat het in verband stond met de juweelen, waarvan hij zich had meester willen maken en dan was het noodzakelijk dat hij zekerheid verkreeg.

Men stond van tafel op en dadelijk gingen allen weder naar hun kamers om smoking en

groot toilet dadelijk te veranderen voor een gemakkelijker costuum.

Een kwartier later waren vele gasten weder verzameld op het tennisveld, dat zich achter het huis uitstreckte.

Er waren daar drie voortreffelijke banen naast elkander en een zeer hoog ijzeren hek belette het al te ver wegvliegen van de ballen.

Toen Raffles zich vertoonde, door Charly vergezeld, beide gekleed in witte pantalons en shirts, snelde dadelijk Dora Aecland op Raffles toe, greep hem bij den arm en riep opgewonden uit:

— Kom dadelijk mede, graaf! Wij spelen tegen Philip Haig en mevrouw Finlay!

— Ik heb niet het genoegen, hen te kennen! antwoordde Raffles glimlachend.

— Dat doet er niets toe! Ik zal u wel voorstellen, als wij de partij gewonnen hebben! riep het blonde meisje uit, ongeduldig stampvoetend. Kom nu maar mede!

— Is dat wel in den vorm? vroeg Raffles met een lachje.

— Wat kan mij den vorm schelen op een oogenblik dat ik win! riep Dora Aecland overmoedig uit.

En zij trok Raffles, die zijn racket reeds in de hand hield, met zich mede naar een van de banen, waar aan de andere zijde van het net de tegenspelers reeds gereed stonden.

En Raffles zag een nog jongen man, met een baardeloos gelaat en vlasblond haar, en een vrouw, die in alles met hem verschildte, want zij was ravenzwart en haar gelaat vertoonde die lichte olijfkleur, zooals men ze wel aantreft bij Slavische volkeren. Het was een ovaal, onberispelijk gevormd gelaat, waarin twee groote donkere, amandelvormige oogen schitterden.

Maar meer kon Raffles op dat oogenblik niet waarnemen, want bijna aanstonds nam het spel een aanvang.

En Raffles merkte dadelijk, dat hij voortreffelijke tegenspelers had en dat het vlasharige jonge mensch meer presteerde dan zijn uiterlijk beloonde.

En Raffles moest wel constateeren, dat twee maanden werkeloosheid op het gebied van dezen tak van sport zich wreken.

De eerste set ging verloren en reeds trok Dora een pruilend lipje.

— Ik heb het u wel gezegd, Miss! zeide Raffles glimlachend. Ik heb in den laatsten tijd

misschien een weinig te veel geroeid en gebokst — en die sporten verdragen zich eigenlijk moeilijk met het tennissen! Ik beloof u echter, dat ik mijn uiterste best zal doen om den achterstand in te halen!

En Raffles hield woord.

Zijn slagen begonnen aan vastheid te winnen en eenige malen moest het vlasharige jongmensch reageeren op een paar smashes, die hem te machtig waren en die hij met bijna een el miste.

Raffles begon aan het net te spelen en dat scheen de tegenpartij nog meer van haar stuk te brengen.

Een paar zeer lange en harde volleys droegen er toe bij, de andere partij te verrassen en de set werd met glans gewonnen.

De volgende ging met een kleine minderheid weder verloren — daarop werden er drie en daarmee de game gewonnen.

En jubelend riep Dora uit, met een hoogroode kleur:

— Ik heb mijn weddenschap gewonnen, Philip! Ik heb het je wel gezegd! Tegen graaf Palmhurst kun je niet op!

— Was er sprake van een weddenschap? vroeg Raffles glimlachend.

— Natuurlijk, graaf! Hij wilde volhouden, dat er onder de gasten geen enkel double was samen te stellen, dat het van hem en mevrouw Finlay zou kunnen winnen! Maar kom mede — wij zullen hier kouvatten, want wij hebben ons erg warm gemaakt. Daar binnen is thee. Ik zal u dan meteen voorstellen!

En zij trok haar partner vroolijk met zich mee naar een ruime serre, waar gemakkelijke rieten stoelen stonden en waar een aantal gasten hadden plaats genomen, om vandaar naar het spel te zien.

Het was hier heerlijk koel.

Een tweetal bedienden zorgden voor verschijnen, thee en verfrissende dranken.

Bijna tegelijkertijd traden Raffles, Dora Aecland en de beide tegenspelers de serre binnen.

Het jonge meisje wendde zich tot de mooie, donkere vrouw en zeide op overdreven deftigen toon:

— Laat ik nu het genoegen mogen hebben, u even voor te stellen aan graaf Palmhurst, mevrouw! Ik weet zeker, dat hij heel verlangend zal zijn met u kennis te maken!

Mevrouw Finlay wendde langzaam het hoofd

naar Raffles om en stak hem de hand toe; met een glimlach om de volle lippen.

Haar blik viel op den half ontblooten arm van Raffles, die de mouwen van zijn sporthemd tot boven de ellebogen had teruggeslagen.

Juist in de buiging van den elleboog was een zeer klein bruin vlekje zichtbaar.

De oogen van mevrouw Finlay bleven er even op gevestigd.

Toen ging haar blik naar het gelaat tegenover haar.

Zij maakte een onbestuurde beweging en een klein beeldje, dat op een zuil achter haar stond, viel kletterend op den grond.

De jonge vrouw scheen zich even naar de

scherven te willen bukken, maar bedacht zich en zeide met een zenuwachtig lachje:

— Dat was buitengewoon onhandig van me!

— Ik denk niet, dat het veel te beteekenen heeft! riep Dora Aecland lachend uit. En bovendien — scherven brengen geluk aan!

Charly, die eveneens zoo juist de serre was binnengetreten, na een partij met een der gasten te hebben gespeeld, keek met verbazing naar het gelaat van mevrouw Finlay, dat plotseling zeer bleek was geworden.

Er was maar een persoon in het vertrek, die de reden van die bleekheid kende. Die persoon was John Raffles.

Hoofdstuk IV.

Oude bekenden.

Een kwartier later ongeveer, zaten Raffles en Charly op een bank in het prachtige park, dat zich achter de bezitting uitstreckte, de eerste nog altijd met zijn tennis racket bij zich.

Charly, die een cigarette had opgestoken, begon:

— Wil je me eens zeggen, waarom je mij eigenlijk hierheen hebt meegenomen?

— Omdat het hier zoo stil is!

— Is dat de reden?

— Ongetwijfeld! Ik heb je iets mede te deelen, wat niet voor andere ooren bestemd is!

— Betreffende de juweelen van Lady Spencer?

— Tenminste in zekeren zin! Ik denk dat het er wel mee in verband zal staan. Heb je gelet op het gezicht van mevrouw Finlay, toen zij aan mij werd voorgesteld?

— Ja, ik kwam toen juist binnen en zag dat zij verbleekte.

— Ook dat zij een tamelijk kostbaar beeldje op den grond wierp?

— Ook dat meende ik te hebben opgemerkt. Het was nogal onhandig!

— Zij kon er niets aan doen, Charly, zij deed het in haar eersten schrik.

— In haar schrik. Schrok ze van je? vroeg Charly zeer verbaasd.

— Ja, want zij herkende mij!

— Wat zou dat? Was dat een reden om zoo te schrikken?

— Wel eenigszins! Zij herkende mij namelijk als de man, die omstreeks twee jaar geleden te Genua de hand heeft gehad in een zaak, die haar bijna in zeer nauwe aanraking met de politie had gebracht, als ik haar niet op het laatste oogenblik de hand boven het hoofd had gehouden....

— Wat zeg je daar? Een misdadigster dus? riep Charly in de grootste verwondering uit.

— Lid van een dievenbende, minnares van een bendevoofd, heelemaal geen mevrouw Finlay, vijf jaar gevangenisstraf op haar boekje, gesignaleerd aan de politie van geheel Italië, erkende en zeer bekwame hotelrat!

— Wel, wel, je vertelt mij daar in enkele woorden heel wat bijzonders! merkte Charly Brand verbluft op. En mag ik weten hoe het mogelijk is, dat zij je herkende.

— Zij herkende mij aan het litteken in mijn elleboog! En zij had alle reden om het te herkennen, want zij zelve bracht mij de wonde toe, die het veroorzaakte.

Charly Brand was haastig opgestaan, wierp zijn cigarette weg en deed een paar stappen in de richting van het huis, waarvan de schoorsteenen tusschen de boomtoppen door zichtbaar waren.

— Waar ga je zoo haastig heen? riep Raffles hem na.

— Onze koffers pakken en biljetten naar Londen koopen! antwoordde Brand.

— Dat heeft nog den tijd! zeide Raffles. Kom maar terug, ik vind de omstreken te fraai en de geheele streek te schoon om rechtsomkeert te maken, terwille van Rita Janescu.

— Maar die Rita Janescu zal dadelijk naar de politie draven en je aangeven! hernam Charly ongerust.

— Nonsens! Zij zal het wel laten! Wij weten volkomen wat wij aan elkander hebben, denk ik!

— Wat is zij eigenlijk voor iemand?

— Dat heb ik je zooveen al uiteengezet! Maar als je nog meer wilt weten, ze moet thans ongeveer dertig jaar zijn, ze is eens getrouwd geweest, misschien wel met een of anderen heer, die inderdaad Finlay heette, ze heeft zooveel minnaars gehad, als er weken in het jaar zijn en ik heb op het tijdstip, waarover ik je zooveen sprak, het twijfelachtige voorrecht genoten, te mogen worden gerekend onder degenen, die bij madame Janescu in den pas stonden!

— Een avontuurtje? vroeg Charly, terwijl hij haastig naderbij kwam.

— Maak je niet de minste illusies, mijn waarde! Ik heb je er in den laatsten tijd op betrapt, dat je voor je genoeg verhalen schrijft! Ik hoop en verwacht, dat je met de publicatie zult wachten tot na mijn dood, want ik koester de verdenking jegens je, dat je mij in een van die verhalen sprekend wilt invoeren.

Maar hoe dit ook zij — je zou je fantasie wel wat al te zeer den vrijen teugel laten, als je in die verhalen een avontuur tusschen mij en Rita Janescu zoudt willen brengen! De interesse kwam van haar kant — ik was slechts figurant!

— Kom aan, een ongelukkige liefde dus van die mooie vrouw! Ik kan niet zeggen dat dit er de zaak voor ons aangenamer op maakt!

— Hoezoo?

— Wel — ze zou zich wel eens kunnen wreken.

— Je praat wartaal, mijn waarde. Als zij zich wil wreken, tenminste in het openbaar, dan stort zij zichzelf in het verderf! Zij heeft mij herkend aan dat litteeken ten eerste en aan mijn gelaat ten tweede, want ik herinner mij, dat zich het

avontuur in Genua zonder eenige vermomming afspeelde. Zij moet aan mijn gezicht hebben gezien dat ik haar eveneens herkende — en wij weten nu nauwkeurig hoe wij tegenover elkander staan. Ik vind het zeer verdacht dat zij hier is, want waar Rita Janescu vertoeft — daar schijnt voor diamanten geen plaats te zijn! Ik zou wel eens willen weten....

Zijn scherp oor had het grind van het breede voetpad hooren kraken.

Hij keek in de richting van het huis en bromde:

— Daar komt ze aan in hoogst eigen persoon. Het is nog dezelfde doortastende vrouw van vroeger en ik voorzie een onaangenaam half uurtje!

— Wil ik soms bij je blijven? vroeg Brand, die niet zonder bezorgdheid de schoone vrouw zag naderen.

— Het is heel vriendelijk van je, Charly. Maar ik heb het tot dusverre zonder kindermisjes gedaan en ik hoop het er ook in de toekomst zonder te kunnen stellen. Ik wil je volstrekt niet beleedigen, maar je komt mij eenigzins ridicul voor in de rol van deugdbeschermmer!

— Maar — als zij eens gewapend was?

— Ik zal nauwlettend toezien, dat zij niet tersluiks een mitrailleur of een loopgraaf-mortier meesleept, Charly! antwoordde Raffles. Jongelief, ik geloof dat je in den laatsten tijd teveel detective-verhalen leest. Je ziet overal revolvers en dolken.

— Daar heb ik waarachtig aanleiding genoeg toe! fluisterde Brand verbolgen. Praat jij van detective-verhalen, die er honderden zelf scheidt?

— Daar komt zij aan — en nu kun je doen wat je wilt, heengaan of blijven.

— Ze zal mij natuurlijk wegsturen als een schooljongen! bromde Charly kwaad.

— Iets dergelijks, vermoed ik ook! Je kunt je natuurlijk die vernedering besparen als je wilt. Trouwens — het is misschien maar goed, als ze je niet al te veel te zien krijgt.

Brand antwoordde niet, wierp nog een ongerusten blik op de vrouw, die met snelle schreden naderde en slenterde toen schijnbaar achteloos weg, maar vast besloten, in de buurt te blijven en een oogje in het zeil te houden.

Nog enkele stappen en Rita Janescu stond voor Raffles.

Zij had haar tenniscostuum nog aan en zag er inderdaad bekoorlijk uit, ofschoon haar gelaat de sporen vertoonde van de opwinding, waaraan zij ten proef was.

Zij keek eenige oogenblikken naar Brand, die zich langzaam verwijderde en buiten het bereik van de stem was en begon toen op zachten toon:

— Wel, John Raffles — dat is een zeer wonderlijke ontmoeting!

— Waarom vindt ge haar wonderlijk, madame Janescu, vroeg Raffles, die was opgestaan van de bank, waarop hij gezeten was. De wereld is tegenwoordig bitter klein en men ontmoet elkander — ook zonder het te willen.

De jonge vrouw beet zich even in de lip en gaf toen ten antwoord:

— Gij behoeft het niet zoo uitdrukkelijk te zeggen, dat gij mij zeker nooit zoudt hebben opgezocht. Gij hebt mij zelfs niet de gelegenheid willen geven, u indertijd dank te zeggen voor uw edelmoedigheid....

— Madame — als gij mij ergens voor had moeten dank zeggen, dan zou uw afkeer jegens mij waarschijnlijk nog grooter zijn geweest! hernam Raffles bedaard. Een vrouw die een man dank verschuldigd is, vergeeft hem dat nooit.

— In sommige gevallen misschien wel, John Raffles, hernam de jonge vrouw. Ik heb het aan u te danken gehad, dat ik op vrije voeten bleef.

— Laten wij daarover niet verder spreken, madame! hernam Raffles een weinig korzelig. Ik deed wat ieder gentleman in mijn plaats zou hebben gedaan. En nu wilt gij mij zeker wel veroorloven, u te vragen wat u hierheen heeft gevoerd?

— Wel, de kleine Aecland werd hier geïnvi-teerd, zij is mijn vriendin — zij vroeg mij mede te gaan en ik heb aan haar verzoek gevolg gegeven, dat is alles.

— Is dat alles? hernam Raffles. En is dat jonge meisje uw vriendin?

— Dat verbaast u?

— Wel een weinig — en ik houd slechts met moeite een opmerking terug, die u slechts zou kunnen grieven.

— Zeg het maar gerust! hernam de jonge vrouw met een kort, ruw lachje. De kleine is van een deftige familie — zij moest gewaar-schuwd worden tegen mijn omgang — en meer van dat fraais? Zeg eens John Raffles, zoudt

gij dat onnoozele schaapje durven zeggen wie ik ben?

— Ik ben overtuigd dat uw invloed op haar slechts noodlottig kan zijn! hernam Raffles schouderophalend. Maar ik acht mij niet ge-roepen, haar te waarschuwen — althans nu nog niet. Maar ik wist niet, madame Janescu, dat gij plotseling zulk een voorliefde voor de natuur had gekregen. Heeft deze plek speciaal iets aantrekkelijks voor u?

— Misschien wel! antwoordde de jonge vrouw langzaam. En gij, John Raffles — mag men weten wat u hierheen trekt? Zijt gij soms een natuur-vriend geworden — of zijn het misschien wel zekere diamanten, die zulk een groote aantrek-kingskracht op u uitoefenen.

— Misschien wel, madame, zeg ik op mijn beurt! antwoordde Raffles kalm.

— Nu, dan acht ik het aan onze oude relatie verplicht, u mede te deelen, dat gij verder geen moeite behoeft te doen... de juweelen zijn vannacht gestolen!

Raffles keek de vrouw een oogenblik strak aan en hij zag iets op haar gelaat, dat hem aan-stonds niet den minsten twijfel overliet aan-gaande de waarheid van haar woorden.

— Ei, ei! zeide hij zachtjes. Nu wordt mij veel duidelijk. Die geforceerde stemming onder sommige gasten, de bleekheid van de gastvrouw — de aanwezigheid van onzen goeden Sullivan... en de uwe!

— De mijne ook?

— Ongetwijfeld madame! Ik... maak u mijn compliment!

— O, gij vleit mij! hernam Rita Janescu met hetzelfde korte, diepe lachje.

Zij keek Raffles een oogenblik onbeschaamd vlak in het gelaat en scheen zijn diepste gedachten te willen peilen, toen zij vroeg:

— Wat gelooft gij nu?

— Wel madame — ik geloof dat ik het bij het rechte einde heb, als ik hier het vermoeden uit, dat wij die bleekheid van onze gastvrouw voor een groot deel aan uwe kortstondige, maar blijkbare vruchtbare aanwezigheid in dit huis moeten toeschrijven.

— Dus — ik ben de dievegge?

— Of de medeplichtige!

— En nu gaat gij mij aanstonds beschuldigen?

— Lieve hemel, neen! Waar denkt gij aan?

Dat zou van mijn kant al zeer ontactvol — en dom gehandeld zijn.

— Waarom dom?

— Omdat ik mij zelf dan den weg zou afsnijden, de diamanten in handen te krijgen. Rita deed een stap achteruit en fronste de wenkbrauwen. Het lachje was van haar gelaat verdwenen.

— Wat bedoelt gij daarmee?

— Ik bedoel dit, madame — ik houd er niet van om te luieren en mijn vacantietijd is nog niet aangebroken. Ik wil het u niet verhelen, dat ik hier ben gekomen, niet om stil te zitten, maar om arbeid te verrichten. Nu moet ik tot mijn leedwezen en verontwaardiging bemerken, dat iemand mij is voor geweest. Gij kent mij genoeg, om mijn gevoel van eigenwaarde, mijn trots — mijn beroepseer, hoe gij het noemen wilt, naar waarde te schatten. Kortom — ik geef mijn plan niet op!

— Gij wilt de juweelen hebben?

— Dat wil ik!

— Zoek ze dan maar!

En weer klonk hetzelfde sonore lachje.

— Madame — dat was juist mijn voornemen! hernam Raffles glimlachend.

— Het wordt dus... oorlog tusschen ons?

— Oorlog, madame! tenzij... gij den strijd zoudt willen ontgaan en u op genade of ongenade zoudt willen overgeven.

De jonge vrouw kwam een paar stappen op Raffles toe, keek hem diep in de oogen en zeide toen:

— Gij hebt mij twee jaren geleden goed leeren kennen — en gij stelt mij deze vraag? Komaan, John Raffles — dat kunt gij niet meenen! Gij hebt zooveel gezegd, dat het uw beroepseer te na was, een eenmaal opgevat plan te laten varen! Welnu — het is een van mijn idealen geweest, de plannen van John Raffles te dwarsboomen, en ik ben een van die vrouwen, die haar idealen ten koste van alles willen verwezenlijken!

— Hetgeen niet altijd gelukt, madame!

— Dat is waar — een enkelen keer gelukt het! hernam Rita Janescu langzaam.

Een tijdlang bleef het stil en toen hernam de jonge vrouw:

— Zoudt gij er niet verstandiger aan doen, de partij gewonnen te geven? Als gij er aan hecht, wil ik u wel zeggen, dat ik u er niets minder om zou achten — als collega — wanneer gij den ongelijken strijd opgaft! Maar indien gij weigert — dan zult gij de gevolgen aan u zelve te wijten hebben! Ik ben u dank verschuldigd — maar mijn belangen gaan mij boven alles!

— Dat heb ik steeds gedacht, madame! hernam Raffles sarcastisch. Gij werpt mij den handschoen toe — ik neem hem op! En op mijn beurt zeg ik u — neem u voor John Raffles in acht!

Vergelijk eens de
Cigaret J. v. K.
met andere merken.

Hoofdstuk V.

Mijnen en contra-mijnen.

Raffles keek de jonge vrouw na, totdat zij door het hooge struikgewas aan zijn blikken onttrokken was.

Toen hij zich weer omwendde, stond Charly naast hem.

— Wel? vroeg de jonge man zachtjes.

— Wel — de familie-juweelen van Lady Spencer zijn vannacht gestolen — en dat mooie canaille heeft ze!

Charly gaf een schreeuw van verbazing en riep:

— Wat? En heeft ze dat gezegd?

— Niet met zooveel woorden — maar voor een vrouw toch duidelijk genoeg!

— En wat nu?

— Nu, ik zal er heel wat last mee hebben om ze nog in handen te krijgen!

— Wat is dat nu, Edward — wat wil je daarmee zeggen? Je bent toch, hoop ik, niet

van plan hier nog een uur langer te blijven?

— Een uur — een dag — een week — en als het moet een jaar! Ik koop het landgoed — ik koop Essex — ik koop heel het vereenigde koninkrijk, als het noodig is, om op die wijze de steenen te kunnen terugvinden.

— John Raffles — zooals hij reilt en zeilt! riep Brand met komische wanhoop uit. Je zou in staat zijn de Theems te laten afdammen en droogleggen, als je kon vermoeden, dat de juweelen op den bodem lagen!

— De Noord-Zee, mijn waarde, de Noord-Zee! riep Raffles uit. Die vrouw heeft mij getart — zij heeft mij den handschoen in het gelaat geworpen en ik ben er de man niet naar, mij ongestraft te laten uitdagen!

— Maar als zij het werkelijk gedaan heeft, Edward, dan zijn die juweelen toch reeds op mijlen afstand! ging Brand wanhopig voort. Je denkt toch niet, dat zij ze in haar kamer heeft gehouden?

— Natuurlijk niet! Maar ver kunnen zij nog niet zijn. De diefstal is vannacht gepleegd, en nog waarschijnlijker vroeg in den morgen. Daarom was Sullivan hier — en daarom was Lady Spencer zoo bleek.

— Maar zij heeft natuurlijk een medeplichtige gehad, en die kan nu reeds met de steenen in Londen zijn!

— Al was hij er mede naar de maan gegaan! riep Raffles vastberaden. Waar hij is, daar kan ik ook gaan, en al zou hij de diamanten in den krater van den Vesuvius hebben verborgen — ik zal ze aan den dag brengen!

Charly had hoofdschuddend toegeluisterd en hernam nu:

— Dat loopt niet goed af! Zij zal de eerste de beste gelegenheid te baat nemen, je aan Sullivan te verraden, om de handen vrij te hebben!

— Zij zal zich nog wel eens bedenken, mijn waarde! hernam Raffles bedaard. Sullivan zou er om te beginnen, groot belang in stellen, te weten hoe zij daar achter was gekomen, hoe zij er kennis van kon dragen, wie ik werkelijk was — want het is voor mij een uiterst onaangename en oneervolle zaak — maar de menschen, die Raffles inderdaad goed kennen, zijn niet veel zaaks. Het spreekt vanzelf, dat ik voor jou een uitzondering maak! voegde hij er glimlachend aan toe.

Er is echter nog iets. Zij loopt voortdu-

rend langs een afgrond en een toeval kan haar identiteit aan het licht brengen. Zij moet ook zeer goed weten, dat Raffles niet zal zwijgen, wanneer zij hem verradt en dan wachten haar een jaar of vijf of zes gevangenisstraf! Geloof je dat zij dat risico wil loopen, zolang ik zelf zwijg?

— Misschien niet, maar intusschen wordt onze positie er hier niet aangenamer op.

— Wat ben je ondankbaar! Onze positie wordt juist zeer veel belangwekkender en dus aangenamer. Het zal een interessant steekspel worden. De beide partijen zullen zich tot het uiterste inspannen om elkaar den loef af te steken! Zij zullen gebruik maken van iedere zwakte van de tegenpartij, zij zullen zoeken in de openingen van de wapenrusting! Ik erken echter eerlijk, dat zij op het oogenblik toch de sterkste is, want zij is reeds in het bezit van de juweelen en weet waar zij zijn en ik moet ze nog in handen zien te krijgen. Mijn eigen voordeel echter is, dat ik weet wie ze gestolen heeft.

— Deel dan je vermoeden aan Sullivan mede, desnoods schriftelijk en laat het karonje arresteren.

— Foei, wat een uitdrukking! Waar het zulk een schoone vrouw geldt! hernam Raffles spottend. Je opwinding speelt je weer parten, mijn waarde. Ik zal mij er wel voor wachten, haar aan te geven, want op die manier zou ik mijn schepen achter mij verbranden! Hoe kan ik de juweelen ontdekken, als ik de vrouw laat gevangen zetten, die weet waar zij zijn. Denk je soms, dat zij aan het licht komen, als Rita Janescu in de gevangenis zit? Je kent haar niet, als je denkt, dat zij de verblijfplaats zou verraden. En mijn bewijzen, waar zijn mijn bewijzen? Heeft iemand haar gezien? Is er een spoor van braak? En tenslotte, zoodra zij gearresteerd wordt, begrijpt zij natuurlijk van welken kant de wind komt en verradt mij onmiddellijk!

Charly bromde iets onverstaanbaars voor zich heen en barsste toen uit:

— De duivel hale het schepsel en haar juweelen! Zij heeft mijn stemming bedorven.

— Zij heeft integendeel de mijne aanzienlijk verbeterd, riep Raffles uit. Wat is er mooier denkbaar, dan te strijden tegen een schrandere, sluwe vrouw, die iets wil houden, wat haar tegenpartij juist volstrekt wil bezitten, mijn waarde,

daartegen wegen geen honderd tennispartijen op! Het is als het ware een schaakspel, met al de kostelijke finesses daarvan, of als je wilt, een oorlog op kleine schaal! Zij graaft haar mijnen, ik tracht wat dieper te graven en leg contramijnen aan en....

— En dan vliegen jullie allebei tegelijk de lucht in! vulde Charly Brand aan.

— Welneen, zoover zal het niet komen! riep Raffles lachend uit. Weg met dat pessimisme! „Ich dulde keine Schwarzseher” zooals de voormalige Duitse keizer het zoo kernachtig uitdrukte. Van dit oogenblik af zijn de vijandelijkheden geopend! Ik benoem jou tot mijn adjudant en ik zelf vertegenwoordig den Generalen Staf.

— En heb je al een krijgsplan?

— Neen, ik handel volgens omstandigheden! Ik zal mij inspireeren op de methodes van den Grooten Napoleon!

— Ik vind het uitstekend, als je dan maar niet zijn methode van Waterloo kiest, want die is ondeugdelijk gebleken! merkte Charly langs zijn neus op.

— Als ik hier op Silverton Castle mijn Waterloo moet beleven, dan zal ik er mij in schikken! hernam Raffles schouderophalend. Zij is dan de sterkste gebleken en dat zal ik ruiterlijk erkennen!

— In vollen ernst, Edward, geloof je niet, dat al die moeite vruchteloos zal zijn?

— Maar waarom dan toch?

— Omdat de diamanten niet meer hier zijn!

— Hoe weet je dat zoo zeker?

— Maar ze zou toch het grootste gevaar loopen, als ze ze gehouden had!

— Waarom? Niemand verdacht haar toch? Zij kon zich volkomen veilig gevoelen, voorloopig althans — natuurlijk aangenomen, dat zij de juweelen uitstekend verstopst heeft. Nogmaals, de fraaie steenen zijn pas vannacht gestolen en zij zou dus slechts eenige uren den tijd hebben gehad, zich er van te ontdoen!

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk, hoe zij die juweelen kan hebben weggenomen, zonder dat iemand dat heeft bemerkt!

— Ik heb je al gezegd, dat zij een zeer sluwe vrouw is! Zij heeft natuurlijk geweten dat Lady Spencer kostbare diamanten bezat en onmiddellijk misbruik gemaakt van haar vriendschap met dat

jonge ding, om hier binnen te dringen! Ik herinner mij nu dat haar man, een Engelschman, in den grooten oorlog is gevallen en haar zelfs een klein kapitaal heeft nagelaten en dat komt haar nu uitstekend van pas om zich in families van eersten stand in te dringen. Maar nu genoeg gepraat — wij gaan aan het werk!

— Blijven wij hier nu?

— Zeker! maar wij zetten ooren en oogen wijd open! Het is een geluk, dat wij beiden voorzien zijn van ettelijke vermommingen, met het oog op het doel dat ons hier bracht. Wij kunnen dus als het moet dadelijk aan den slag gaan. Van nu af aan mag madame Janescu geen seconde meer uit het oog worden verloren. En vooral vannacht niet!

— Waarom juist vannacht niet?

— Omdat zij zich dan misschien van de juweelen wil ontdoen — natuurlijk veronderstel ik dat zij ze nog heeft!

— Waarom beginnen wij niet met haar kamer en haar bagage te onderzoeken?

— Daar wil ik juist een aanvang mee maken! Kom maar mee!

De beide vrienden wandelden langzaam terug, naar de achterzijde van het huis.

Men was daar nog druk aan het tennissen, want het was pas half vier.

Raffles en Charly traden door de groote oranjerie binnen en beklommen aanstonds de breede trap, die aan de achterzijde van het huis naar de eerste verdieping liep.

Zij staken het groote portaal over, gingen een tweede trap op, volgden een gang en liepen deze teneinde.

Hier gekomen hield Charly Raffles staande en vroeg fluisterend:

— Hoe weet je nu waar ze haar kamer heeft?

— Dat heb ik tijdens een kort gesprek aan de lunchtafel ontdekt, voordat ik in kennis werd gebracht met Rita Janescu. Ik heb niets gevraagd — ik heb alleen mijn ooren goed opengezet. Het is een gek ding dat gasten altijd beginnen om over de ligging van hun kamers te praten, als zij elkander voor het eerst ontmoeten!

Hierop vervolgde hij zijn weg en stond tenslotte stil voor een wiggelakte deur.

— Hier is het! zeide hij zachtjes.

Hij bukte zich en bracht het oog voor het sleutelgat.

Bijna op hetzelfde oogenblik werd de deur geopend en een coquet kamermeisje verscheen op den drempel en keek Raffles met een eigenaardigen glimlach aan.

— Zoekt u iets, mijnheer? vroeg zij.

— Volstrekt niet, miss! antwoordde Raffles aanstonds. Ik maakte maar een wandeling — ik houd er van om groote huizen te bezichtigen. Ik heb zeker het genoeg te spreken met de kamenier van mevrouw Finlay?

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde het meisje.

— Dan kan ik niet nalaten haar een compliment te maken over de keuze van haar personeel! hernam Raffles met een lichte buiging en daarop ging hij met Charly verder.

En al had hij geen enkele maal omgekeken — hij wist er niet minder zeker om, dat het kameniertje hen beiden al dien tijd had nagezien, totdat zij om een hoek van de gang verdwenen waren.

Zwijgend daalden de beide vrienden weder een trap af en bereikten zoo de vestibule.

Daar pas wendde Raffles zich glimlachend tot Charly en zeide zachtjes:

— Wij hebben aan het kortste einde getrokken voor ditmaal. Dat kamerkatje is waarschijnlijk al op de hoogte gesteld — en is natuurlijk een handlangster van onze waarde Rita!

— Hetgeen er de zaak alweer niet gemakkelijker op maakt! bromde Charly. Het ontbrak er nog maar aan, dat hier ergens in de buurt een minnaar van haar is, die ook een rol vervult!

— O, die zal er ook wel zijn! hernam Raffles schouderophalend. Dergelijke vrouwen hebben altijd een minnaar, die de behulpzame hand biedt en meestal zorgt voor het verzilveren van den buit. Een man doet dat meestal handiger dan een vrouw.

— Maar wie komt daar aan? Goede hemel, het is niet minder dan onze goede Sullivan, vermomd als Sinter Klaas! Welk een prachtige witte baard, die minstens tien pond heeft gekost en kijk dat fraaie krullende haar! Een eerwaardige, nobele grijsaard, wiens oogen alleen een weinig te jeugdig schitteren, anders zou hij merkwaardig veel gelijken op den goeden Heilige, dien ik zooeven noemde.

— Je mag zeggen wat je wilt — maar ik

zou hem zeker niet herkend hebben! zeide Charly zachtjes.

— Dan heb je hem niet nauwkeurig aangekeken. Let maar eens op zijn loop, op de manier waarop hij zijn voeten neerzet! Hij tracht wel de schuifelende pasjes van een ouden man na te bootsen — maar ze zijn onecht. Hij speelt comedie — en al doet hij het goed — hij doet het nog niet volmaakt!

— Wat zou hij met die verkleedpartij beoogen?

— Dat is nogal duidelijk — hij wil hier eens den staat van zaken opnemen, zonder dat eventuele Londenaren, die hem mochten kennen, van zijn aanwezigheid lucht krijgen. Er moeten zoo min mogelijk gasten worden weggejaagd, want hoe meer er weg zijn, hoe groter de kans wordt dat een hunner de diamanten ergens onder een van zijn valiezen meeneemt — en men kan hen toch bezwaarlijk fouilleeren.

— Ik deed het wel, als ik bestolen was van een zoo kostbaar kleinood! hernam Charly.

— Je zoudt je misschien nog wel eens bedenken, als je Lady Spencer heette. Zij is zeer gesteld op haar relaties en zou zich natuurlijk evenveel doodsvijanden maken als zij gasten aan den lijve liet onderzoeken. Iemand die verdacht wordt, kan zich nu eenmaal heel moeilijk verplaatsen in den gemoedstoestand van iemand die hem verdenkt.

Intusschen was Sullivan, zwaar op een dikken wandelstok leunend, de vestibule binnen gekomen.

Hij scheen in het geheel geen acht te slaan op de beide gasten, die zooeven de trap waren komen afloopen en ging de groote ontvangzaal binnen, dezelfde waar hij eenige uren tevoren met de vrouw des huizes had gesproken.

Charly keek een oogenblik naar de dichte deur en zeide toen zachtjes:

— Ik heb veel lust, om hem even te gaan zeggen, waar hij de dievegge kan vinden.

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide een weinig ongeduldig:

— Ik herhaal je dat wij daardoor onze plannen zelf in duigen zouden werpen! Wat helpt het mij of de dievegge achter slot en grendel wordt gebracht, als zij mij aanstonds verraadt, of, als ik bijtijds het hazenpad heb gekozen, zwijgt over de plek waar zich de diamanten bevinden.

— Als zij eenmaal van den vloer is, zou het ons misschien gemakkelijker vallen de diamanten te vinden!

— Geen sprake van! Zij moet ons juist op het spoor brengen. En ga nu mee, ik geloof dat het ook voor ons tijd wordt, ons een weinig te vermommen.

— En wat zal Lady Spencer zeggen? Zou die dan graaf Palmhurst en zijn secretaris niet missen?

— Wij kunnen zeggen dat wij een groote wandeling of een toer in den omtrek gaan maken en niet voor vanavond terugkeeren. Ik

moet de gangen van onze lieve dame kunnen bespieden, zonder dat zij er zelf iets van bemerkt! Maar voor alles zal het noodzakelijk zijn, te ontdekken, op welke manier de juweelen zijn gestolen! Ik geloof dat wij dan reeds veel verder zouden zijn dan nu! Ik moet je zeggen dat het mij tot dusverre een raadsel is, hoe Rita er achter is gekomen waar en op welke wijze de juweelen verborgen waren. Ik zelf wist er niets van en het was van algemeene bekendheid, dat Lady Spencer haar kostbaarheden in een geheime bewaarplaats, alleen aan haar bekend, verborgen had

Hoofdstuk VI.

De Heliograaf.

Het was ongeveer een half uur later.

Voor de deur van het groote heerenhuis stond een geheele rij auto's, gehuurde en eigen, terwijl de chauffeurs met de handen op den rug stonden te wachten.

Het geheele gezelschap, alle gasten inclusief zou onder leiding van de gastvrouw een grooten toer maken in den omtrek en pas laat in den middag terugkeeren.

Allen hadden aan die uitnoodiging gevolg gegeven — op twee personen na.

De stokoude heer met het witte haar had verklaard, dat hij niet tegen een langen autorit bestand was en mevrouw Finlay had zware hoofdpijn en zou haar kamer houden.

Maar alle andere gasten kwamen vroolijk en opgewekt babbelend naar buiten en namen plaats in de auto's.

Misschien zou de vrouw des huizes niet zoo spoedig op dat plannetje zijn gekomen, als Sullivan zelf haar niet had verzocht, deze verrassing voor haar gasten te bedenken, opdat hij de handen vrij zou hebben om een onderzoek in het huis in te stellen.

Charly zat in een van de laatste auto's, maar hij wist het zoo aan te leggen, dat hij reeds tien minuten nadat de stoet vertrokken was, toen de wagens op een zeer fraaie plek stilhielden, onvindbaar werd, waarop hij alleen terugkeerde.

Wat Raffles aangaat, deze had inderdaad een lange wandeling voorgewend, om niet van de

partij behoeven te zijn, en waar hij zich bevond — dat zal het verdere verloop van het verhaal wel duidelijk maken....

Charly snelde, zoo vlug hij kon, langs een binnenweg terug, bereikte zoo het kleine landhuisje, hetwelk Raffles, voor hij de uitnoodiging van Lady Spencer aannam, voor eenige weken gehuurd had, en begon daar in een der vertrekken, uitstekend voor dit doel geschikt, daar het venster uitzag op een schier eindeloze vlakte, zijn jong gelaat een geheele verandering te laten ondergaan.

Binnen een kwartier was hij zoover gevorderd, dat hij onkenbaar was — zijn blond haar had een roestbruine kleur gekregen, een stoppelige knevel prijkte op zijn bovenlip en zijn kin droeg een slecht onderhouden baardje.

Hij zette een zware gouden lorgnet op, met glazen van gewoon vensterglas, verwisselde zijn kleederen voor andere en verliet snel het kleine landhuisje weder, dat eenzaam aan een zijweg was gelegen.

Haastig sloeg hij den weg naar Silvertown Castle weder in, waarvan de torenspitsen reeds duidelijk zichtbaar boven de boomtoppen uitstaken.

Hij ging het huis aan den kant van het park binnen, dat er zich achter uitstreekte, na lenig over een heg te zijn gesprongen, die het park van den grindweg scheidde.

Alsof hij daar thuis hoorde, liep hij, met zijn handen in de zakken, snel door het park, om

zoo den achtergevel van het huis te bereiken.

Op een der paden was een oude tuinman, gekromd door de jaren, aan het werk.

Brand liep langs hem heen en zeide in het voorbijgaan op zachten toon:

— Alles in orde! Over een kwartier bij den zwaren eik achter het priëel!

En daarop liep hij verder.

Hij liep langs de stallen, stak het kleine plein voor de garage over en stond het volgende oogenblik voor de achterdeur, die op dat tijdstip wijd openstond.

In de gang trof hij Mitford aan, den ouden huisknecht.

Hij knikte hem vroolijk toe en vroeg:

— Mijn patroon hier in huis?

Mitford keek hem zeer verwonderd aan en vroeg toen:

— Uw patroon? Wie is dat?

— Wie anders dan mijnheer Sullivan, oude heer! antwoordde Brand, terwijl hij den ouden bediende een vriendelijken klap op den schouder gaf. Hij wacht mij!

— Is u mijnheer Mills? vroeg de oude man. Maar dat kan niet, die ziet er heel anders uit. Dan moet u dus de andere zijn!

— Je hebt het geraden — ik ben inderdaad de andere! antwoordde Brand, en daarop knikte hij den man nog eens toe en vroeg verder:

— Waar kan ik mijnheer Sullivan op het oogenblik vinden?

— Hij zal nu wel in den ouden vleugel zijn, mijnheer, of anders in den voortuin! Het is een ellendige zaak moet gij weten!

— Miserabel! bevestigde Charles Brand met een grafstem. Maar we zullen ons best doen om de juweelen weer in handen te krijgen, en als ik ze in handen heb — dan zal ik een huis hoog springen. En nu zal ik maar eens op zoek gaan naar mijn patroon!

Nog een hoofdknik en Brand was verdwenen en liep haastig de trap op.

Boven gekomen stond hij een oogenblik luisterend stil, ging toen haastig verder en hield pas op, toen hij de gang bereikt had, waarop de deuren van Lady Spencer's slaapkamer en haar boudoir uitkwamen.

— Nu hoop ik voor een lief ding, dat ik de schoone Rita niet tegen het lijf loop, want dat zou mijn onderzoek kunnen bemoeilijken! mom-

pelde hij. En voor haar kamenier ben ik ook als de dood!

Hij bukte zich, keek door het sleutelgat van de slaapkamerdeur en trachtte de kruk zachtjes om te draaien, toen hij zag, dat het vertrek ledig was.

De deur was gesloten.

Hij ging een paar stappen verder en herhaalde zijn poging bij de deur van het boudoir met even weinig resultaat.

— En ik moet er toch in, ik moet de opdracht van Raffles volbrengen! bromde Brand ongeduldig. Ik denk dat Sullivan die deuren heeft laten afsluiten! Nu, het moet er op worden gewaagd.

Hij stak de hand in zijn zak, haalde er een bos loopers uit en het duurde niet lang of hij had het slot van de slaapkamerdeur weten te openen.

Mismoedig schudde hij even het hoofd en zeide in zich zelf:

— Volle vijf minuten over een heel gewoon slot! Een werkje dat Raffles in tien seconden zou hebben opgeknapt. Ik vrees dat ik het nooit in de perfectie zal leeren.

Hij trad binnen en sloot zachtjes de deur achter zich.

Hij schoof er den knip voor en vervolgde zijn alleenspraak:

— Nu kunnen ze mij tenminste niet onverhoeds overvallen, tenminste, wanneer ik ook de deur van het boudoir aldus verzeker. Dat bereik ik natuurlijk door gindsche tusschendeur. Ik moet mij dan wel bij het raam vertoonen, maar dat gaat niet anders.

Charly ging vlug op de deur toe en wierp een blik door het groote venster op het ruime grasveld, dat zich voor het huis uitstreckte, aan weerszijden omzoomd door de beide oprijwegen en waarop hier en daar fraaie marmeren vazen stonden, ruim een meter hoog, waaruit de ranken van weelderige slingerplanten neerhingen.

Een oogenblik bleef Charly staan, want hij had den ouden tuinman dicht bij het hek bezig gezien met het snoeien van een heg.

— Het is ongelooflijk! mompelde hij vol verwondering. Het is bijna ondenkbaar, dat die gebogen oude man, geen volle vier voet hoog naar het lijkt, John Raffles is! Al zijn bewegingen zijn volmaakt, bij hem is geen spoor van

weifeling of van slecht comediespelen waar te nemen. Alle bewegingen zijn volkomen echt en dan zijn gezicht! Dat verweerde, met rimpels doorploegde gelaat, zoo rood als een baksteen, met dat schippersbaardje! Hij zou als transformatie-acteur schatten hebben kunnen verdienen! En het is juist alsof hij met al zijn hersens bij zijn werk is en toch weet ik zeker, dat niets wat aan den voorkant van dit huis gebeurt aan zijn aandacht ontsnapt en dat hij mij reeds gezien heeft.

Charly Brand had de deur geopend en trad nu het boudoir binnen.

Nadat hij ook hier den grendel voor de deur had geschoven, bleef hij ook hier een oogenblik staan en zeide zachtjes voor zich heen:

— In een van deze twee vertrekken moeten de juweelen dus verborgen zijn geweest! Laten wij eens zien!

Hij ging weer naar de tusschendeur, bekeek aandachtig het slot, draaide aan den knop en mompelde:

— Versch geolied! Door den dader of door een van de bedienden. Nu, dat laatste zullen wij maar niet aannemen! Dat zou wel wonder toevallig zijn! Nu is het maar de vraag, wat madame Rita er toe bracht, dat slot te oliën of het te laten doen door haar handlangster. Het meest voor de hand liggende is, dat zij geen leven wilde maken bij het openen van deze deur. Het staat dus al vast, dat zij volstrekt van het eene vertrek naar het andere moest gaan. En mij dunkt, dat wij hier reeds eenigen houvast hebben! Zij heeft waarschijnlijk de eigenares van de diamanten willen bespieden. Weenu, in het boudoir zie ik volstrekt niets, waar iemand zich goed zou kunnen verbergen, in het slaapvertrek daarentegen zijn gelegenheden te over! Daar is de diepe kleerkast met het gordijn er voor, daar zijn de diepe vensternissen, eveneens door gordijnen afgesloten, daar is het kamerschut in den hoek, tenslotte het groote bed in het midden, door gordijnen afgesloten. In het boudoir echter niets, als lage meubels, geen enkele kast, de gordijnen dadelijk tegen de vensters aangebracht! Ik geloof dus, dat ik hier mijn nasporingen maar eens zal beginnen.

En Charly begon met het geduld van een kat het geheele vertrek rond te gaan, dat niet zeer groot was, telkens op de wanden kloppend.

Hij onderzocht zorgvuldig den vloer, kwam weer overeind, schudde het hoofd en begon toen zijn aandacht aan de hoekconsoles te wijden.

Hij betastte de beide consoles bij de vensters, nam een stoel om er bovenop te kunnen zien en drentelde toen weer naar de deur. Hij ging naar de rechtsche console en bewonderde het bronzen beeld, dat erop geplaatst was.

Hij stak de handen uit, greep het beeld bij het voetstuk, trok het een weinig naar zich toe en schoof het toen weder op zijn plaats.

Maar er gebeurde volstrekt niets.

Toen kwam de linksche console aan de beurt.

En onmiddellijk bemerkte Charly, dat hier het bronzen ruitersstandbeeld onbeweeglijk op de houten zuil was bevestigd.

— Ei, ei! Dat beeld is niet te verplaatsen! bromde hij zachtjes voor zich heen. Heeft dat misschien iets te beteekenen?

Hij klom weder op een stoel en begon het beeld zeer nauwkeurig te onderzoeken.

Hij trachtte het op zijn voetstuk te laten draaien, drukte op een der armen, wilde het hoofd laten buigen — en eensklaps zag hij het opgeheven zwaard....

Er was een zeer fijne naad zichtbaar dicht bij den pols van de hand, die het zwaard vasthield.

Charly trok er aan — de hand draaide om een spil en de zuil draaide om haar as en toonde het kastje aan de achterzijde.

Met een zachten kreet van voldoening stapte Charly van den stoel, nam het kistje uit de bewaarplaats, schudde het even heen en weer dicht bij zijn oor en mompelde:

— Spijkers en glas! Nu, dat weten wij al!

Hij plaatste het kistje weder in de geheime bergplaats, drukte het bronzen zwaard weder in zijn vorigen stand en liet zoo de eikenhouten console weder terugdraaien.

Zachtjes fluitend liep hij naar de tusschendeur, opende ze, ging in de slaapkamer staan en keek toen om den deurpost heen naar de console.

— Het is mogelijk, dat zij Lady Spencer op deze manier bespied heeft — ofschoon dat heel gevaarlijk is! Ik vermoed veeleer, dat zij het slot van de deur heeft gesmeerd, om later, als zij de juweelen kwam stelen, geen gerucht te maken! Zeer waarschijnlijk heeft zij zich in de slaapkamer van haar gastvrouw weten binnen te

smokkelen, vóór deze zich ter ruste begaf. Maar als zij haar niet overdag door deze deur bespied heeft, wat lang niet gemakkelijk en in ieder geval zeer gevaarlijk was — hoe kan zij dan geweten hebben, dat zich daar diamanten bevonden en hoe kon zij het mechaniek laten werken. Dat zij het, evenals ik nu, volgens de empirische methode zal hebben ontdekt, is al heel onwaarschijnlijk, want daarvoor is tijd noodig!

Hij kwam weder in het boudoir, ging naar een der ramen en keek naar buiten.

Er liep geen balkon langs de vensters, dus daar kon zich onmogelijk iemand verborgen hebben.

Overdag zou niemand het trouwens gewaagd hebben, op die manier in de kamer te loeren en bij het vallen van de duisternis werden dadelijk de gordijnen gesloten.

In gedachten verzonken keek Charly naar buiten, zorg dragend dat hij een paar meter van het venster verwijderd bleef.

Aan den overkant van het grasveld strekte zich de weg uit en aan den tegenoverliggenden kant stonden, ver van den weg, eenige tamelijk groote landhuizen, meerendeels pensions, die op dat tijdstip vol zomergasten waren.

Charly trad nog wat terug en haalde toen een kleinen, maar voortreffelijken verrekijker uit zijn zak, dien hij voor het oog bracht.

En nog terwijl hij het instrument voor het oog hield, merkte hij eensklaps iets op, dat hem een lichten kreet van verbazing ontsnapte.

Op de bovenste verdieping van het huis, bijna recht tegenover Silverton Castle, maar er minstens tweehonderd meter van verwijderd, werden eensklaps lichtflikkeringen zichtbaar, die nu eens kort, dan weer langer duurden, met geregelde tusschenpoozen.

— Bij mijn valschen baard — daar wordt met een heliograaf gewerkt! fluisterde hij opgewonden. Zouden het de gewone Morse-teekens zijn? Neen — het is wat anders! Die sluwe vossen! Ik begrijp er geen steek van! Maar daarginds wordt geseind!

De zon schijnt juist op een van de dakvensters! En het is natuurlijk voor iemand hier in huis bestemd, want alleen van deze zijde zijn de teekens goed zichtbaar — en Silverton Castle is mijlen ver het eenige huis aan dezen kant van den weg! Nu — daar zal mijn vriend de oude tuinman van ophooren!

Hoofdstuk VII.

De lont wordt aangestoken.

Charly schoof haastig den grendel van de deur weder terug, keek door de tusschendeur, sloot die weder, bleef een oogenblik voor de slaapkamerdeur luisteren en trad toen haastig in de gang.

Hij moest de deur wel geopend laten, daar hij geen kans zag het slot weder met zijn looper te sluiten en hij haastte zich naar beneden en verliet het huis weder langs de achterzijde.

Hij kwam een paar bedienden tegen, die echter nauwelijks acht op hem sloegen en zeker in de overtuiging waren, dat zij te doen hadden met een der helpers van den Londenschen detective.

Zoodra hij den tuin bereikt had, begaf hij zich naar den zwaren eik, die dicht bij het prieel stond en hij stond daar nauwelijks, of de oude tuinman kwam aanstropelen.

— Wel? vroeg Raffles fluisterend, terwijl hij Charly achter den zwaren boom vond.

— Nu, ik denk wel dat je tevreden over mij zult zijn, Edward! antwoordde Charly. Ziehier wat ik ontdekt heb.

En hij deelde Raffles snel mede, wat er zooeven in het boudoir gebeurd was.

Raffles luisterde zonder hem een enkele maal in de rede te vallen en hief nu snel het hoofd op, toen Charly zweeg.

— Je hebt dus niet kunnen uitmaken wat die seinen beteekenen?

— Helaas niet! Het was niet het gewone Morse stelsel, dat de telegrafisten gebruiken en waarvan ook de bedieningsmanschappen van de oorlogsheliograven gebruik maken. Maar — ik heb, terwijl de heliograaf werkte, de lange en

korte flikkeringen genoteerd! Hier heb je het papiertje.

— Dat heb je knap gedaan! zeide Raffles, terwijl hij Charly op den schouder klopte. Dan is er misschien nog wel iets te redden, als wij den sleutel van dit stelsel maar kunnen ontdekken. Het kan onmogelijk zeer ingewikkeld zijn, want daar leent de heliograaf zich niet toe. Op zijn best kan de seiner zijn boodschap achterste voren hebben overgebracht. Wij zullen het aanstonds eens zien!

Raffles had het papiertje in de hand genomen en hij had er nauwelijks een blik op geslagen, of hij riep uit:

— Het is zooals ik dacht! De heliografist heeft eerst den zin opgeschreven dien hij wilde overbrengen en heeft hem vervolgens, te beginnen met de laatste letter overgebracht.

— En wat staat er nu? vroeg Charly opgewonden.

— Wacht een oogenblikje — dat gaat niet zoo vlug.

Raffles had een potlood te voorschijn gehaald, en verving de teekens achtereenvolgens door de corresponderende letters, die hij daarna in de tegenovergestelde volgorde opnieuw neerschreef.

En toen kon hij zonder haperen lezen:

Breng het vanavond om negen uur op de bekende plek.

— En — wat nog meer? vroeg Charly ademloos.

— Wat nog meer? Niets meer! Dat is alles!

— Maar daar hebben wij niet veel aan! zeide Charly teleurgesteld.

— Je bent niet spoedig tevreden. Mij dunkt dat het meer dan voldoende is, mijn waarde! hernam Raffles op vroolijken toon. De schoone Rita wordt immers uitgenoodigd vanavond om negen uur met de gestolen diamanten naar de bekende plek te gaan.

— Wat helpt ons dat, als wij die plek niet kennen? riep Charly uit.

— Wij zullen haar leeren kennen, als wij eenvoudig Rita nagaan! hernam Raffles.

— Maar denk je dan, dat zij geen voorzorgsmaatregelen zal nemen?

— Natuurlijk zal zij dat doen — maar als wij op onze beurt voorzichtig zijn, kan zij ons niet ontsnappen. Bovendien — wij hebben nog een groot voordeel. Wij weten nu namelijk, dat

een medeplichtige van Rita Janescu zich ophoudt in het huis aan de overzijde — en wij zouden wel eens kunnen trachten, den man — want het zal waarschijnlijk wel een man zijn — daar op te zoeken!

— Er is een ding dat ik niet begrijp! zeide Charly nadenkend.

— Wat dan?

— Hoe het mogelijk is geweest, dat Rita het geheim van de hoekconsole heeft ontdekt. Zij was hier slechts een paar dagen! Geloof je, Edward — dat zij hetzelfde kan hebben gedaan als ik?

— Dat zou al heel onvoorzichtig zijn geweest! antwoordde Raffles hoofdschuddend.

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Je zegt immers dat het huis recht tegenover Silvertown Castle ligt?

— Bijna!

— En de seinen werden uit een dakvenster gegeven?

— Ja!

— Geloof je dat men vandaar met een verrekijker gewapend in het boudoir zal kunnen zien?

— Zeer gemakkelijk!

— Was het een helder verlicht vertrek?

— Buitengewoon helder! De zon moet er omstreeks tien uur in den morgen tot na twaalfen tot in de verste hoeken in kunnen doordringen.

— Wel, dan heeft hij naar alle waarschijnlijkheid met behulp van een Telelens een opname van de kamer gemaakt, terwijl Lady Spencer in het vertrek was en bezig met de geheime bergplaats, waarin zij haar diamanten bewaarde.

— Is zooiets mogelijk? riep Charly verbaasd uit.

— Welzeker! Ik heb zelf wel eens gebruik gemaakt van een Tele-objectief — dat is een stelsel van lensen, waardoor het mogelijk is, voorwerpen op zeer verren afstand op voldoende grootte te fotografeeren. Het is dan, alsof er voor de gewone lens een verrekijker geplaatst is. Je hebt mij medegedeeld dat het vertrek zeer helder was — ik acht het dus volstrekt niet onmogelijk dat de man nog beter heeft gedaan dan een gewone opname maken — dat hij het openen van de geheime bergplaats eenvoudig gefilmd heeft.

— Van zulk een grooten afstand?

— Je zegt zelf dat de afstand niet meer dan tweehonderd meter bedraagt — en dat is voor

een goede Telelens niet zoo heel veel. Het is hetzelfde, alsof men zich met een gewone lens op een afstand van acht of tien meter plaatst. De man heeft toen niets anders te doen gehad dan de film te ontwikkelen, er een positief van te maken en dat positief langzaam af te draaien in een projectielantaarn, of, als hem dat wat te omslachtig was, het stukje film waarop het aankwam tachtig of honderdmaal te vergrooten, zooals dat in de bioscopen ook het geval is.

— Maar, Edward — toegegeven dat dit mogelijk is: De man had dan toch den heelen dag op wacht moeten staan, bij zijn toestel?

— Welnu, wat zou dat? Waar het om zulke bedragen gaat, kan men zich waarlijk wel wat moeite geven! Trouwens het is zeer wel denkbaar, dat hij met Rita de afspraak had gemaakt, dat deze bijvoorbeeld eenigen tijd voor de lunch de gastvrouw zou verzoeken, of door een goede vriendin laten verzoeken, om haar prachtige juweelen aan te doen. Zijn tijd van wachten werd op die manier zeer aanzienlijk verkort en hij kon er ook op rekenen dat de kamer op dat tijdstip zeer helder verlicht zou zijn — helder genoeg om er een filmopname van te maken, die voldoende duidelijkheid bezat om er uit wijs te worden.

— Nu, als het zoo gegaan is, dan heb ik toch wel respect voor dien man! hernam Brand. Hij moest met tal van omstandigheden rekening houden — onder meer met de weergesteldheid. Het had wel eens plotseling kunnen gaan regenen, de lucht had kunnen betrekken, er had een nevel kunnen opzetten — en dan was het natuurlijk onmogelijk geweest om een opname te maken — want ik heb mij wel eens laten zeggen, dat door het plaatsnemen van een Teleobjectief voor een lens de lichtkracht daarvan tamelijk sterk afneemt.

— Dat is slechts in geringe mate het geval, mijn waarde. Maar hoe het nu ook zei — dit getheoretiseer heeft geen nut — wij weten wat wij weten willen en de feiten zijn altijd meer waard dan honderd beschouwingen. Wij mogen hier ook niet te lang bij elkander blijven — men mocht ons eens zien. Ben je Sullivan soms in huis tegen gekomen?

— Ik heb hem niet gezien! Men zeide mij, dat hij wel in den ouden vleugel zou zijn.

— Mijn hemel, wat zoekt de man daar? riep

Raffles verwonderd uit. Verbeeldt hij zich soms, dat hij daar de diamanten ergens onder de hanebalken verborgen zal vinden? De methodes van de officieele detectives zijn misschien voortreffelijk — maar ik erken, dat zij boven mijn bevatting gaan! Het is intusschen goed, dat je hem niet tegen het lijf bent geloopt, want dat had onaangename gevolgen kunnen hebben! Waren de deuren van slaapkamer en boudoir gesloten?

— Ja — ik heb het slot van de eene deur moeten forceeren!

— Heb je de deur daarna weder gesloten?

— Daarvoor zag ik geen kans!

— Dat is onaangenaam, want die deuren zijn natuurlijk door de politie afgesloten, en wij loopen kans op nog meer verwickelingen, als Sullivan die open deur vindt. Hij is in staat om nu zelfs aan alle gasten te verbieden, nog een stap buitenshuis te doen. Maar dat kan ons weinig schelen — wij weten nu wel, dat de diamanten nog in handen van Rita Janescu zijn! Ik verwachtte het ook wel!

— Zouden ze zich in haar kamer bevinden?

— Het is mogelijk, maar ik acht het niet waarschijnlijk! Wellicht heeft haar kamenier ze — maar het is ook evengoed denkbaar, dat zij ze ergens verstopt heeft in den tuin, of wie weet waar! Het dient tot niets om er naar te gaan zoeken — dat zou krankzinnigheid zijn! Neen, zij moet ons zelf aanwijzen, waar de kostbare steenen zich bevinden! Wij hebben niets anders te doen dan haar te volgen en ook haar kamenier goed in het oog te houden!

— Zou ze hier een eigen auto hebben?

— Ja, zij is hier met een wagen gekomen, die zij zelf bestuurde! Ik heb het van den rentmeester gehoord.

— Was de oude tuinman, wiens rol je hebt overgenomen, dadelijk bereid om je behulpzaam te zijn?

— Dadelijk, nadat een goudstuk wat kracht aan mijn woorden had bijgezet! Ik maakte hem wijs, dat het om de verloren juweelen ging — want het heele bedienden-personeel blijkt reeds op de hoogte te zijn — en dat ik in dienst stond van Sullivan. Niemand heeft het bedrog bemerkt, de vermomming schijnt dus goed te zijn geweest. Maar maak nu dat je wegkomt — het zou gevaarlijk zijn, als Sullivan je hier aantrof!

— Nog een vraag, Edward — zou Rita dien

onbekenden man aan den overkant niet op dezelfde wijze geantwoord hebben?

— Dat acht ik niet waarschijnlijk, want de zon staat, zooals je ziet, aan de achterzijde van het huis! Zij zou dan op het dak hebben moeten klimmen en dat zou de grootste dwaasheid zijn, die ze had kunnen begaan, in een huis waar nog altijd anderhalf dozijn bedienden en een scherpzinnige detective zijn! En nu adieu — wij zullen elkander aanstonds nog wel eens zien! Neem spoedig je gewoon uiterlijk weer aan en ga je in ons huis verkleeden. Ik hoop, dat wij niet al te lang gepraat hebben — want ik zie daar onze schoone Rita, die zoo zwaar aan hoofdpijn leed, op een balcon van de eerste verdieping staan en naar ons kijken. En met vrouwen van haar sluwheid moet men voorzichtig zijn!

Charly had een snellen blik naar de achterzijde van het huis geworpen en zag daar inderdaad de gedaante van een vrouw, die over den rand van een ijzeren balcon leunde en in den tuin keek.

Charly verwijderde zich langzaam, sprong weder over de heg op een plek, waar men hem van het huis uit onmogelijk kon zien en sloeg haastig den weg in naar het kleine landhuis, dat Raffles en hij gehoord hadden, teneinde daar weder zijn vermomming te gaan afleggen.

Raffles keek hem eenige oogenblikken na en ging toen weder aan zijn tuinmanswerk.

Toen hij een paar minuten later opkeek, zag hij Rita Janescu voor zich staan.

Er lag een zonderlinge uitdrukking op haar gelaat.

Zij was blootshoofds en droeg thans een smaakvol toilet, dat haar voortreffelijk kleepte.

— Wel, Duncan — valt het werk je niet al te zwaar, oude heer?

— De waarheid is, madame, dat ik een dagje ouder word! zeide Raffles, die dadelijk geheel in zijn rol was, en hij richtte zich steunend een weinig op, met de hand op de heup, als iemand die door jicht geplaagd wordt.

— Dat spreekt vanzelf — en dan spreekt men gaarne eens met jonge mannen, die zich uitgeven voor helper van een detective, nietwaar? Dat geeft nog wat afwisseling!

Raffles keek de jonge vrouw met open mond aan, als iemand die wartaal hoort praten en stamelde toen:

— Wat bedoelt u, madame?

— Kom, kom, oude — je hebt niet met een kind te doen. Ik heb zooeven met Mitford gesproken en die vertelde me, niet weinig verwoorderd, dat hij een jongen man met roestbruin haar had binnen gelaten, die mijnheer Sullivan moest spreken en zijn helper was! En dat kan niet waar zijn geweest, zooals mijnheer Sullivan een oogenblik later zelf verzekerde. En dan — de detective vond de slaapkamerdeur geopend....

De oogen van de jonge vrouw flikkerden boosaardig, toen zij dit zeide en zij trad een stap nader, de handen op den rug.

Daarop liet zij haar stem dalen en hernam:

— Ik wil zekerheid hebben! Ik wil weten wat er gebeurd is! Kom Raffles — zet die pruik eens af! Ik zou je willen verzoeken om je wat te haasten! Gauw wat!

Zij had zich snel overtuigd dat zij geheel alleen waren en bliksemsnel kwam de rechterhand te voorschijn, gewapend met een kleine blinkende revolver. Maar op hetzelfde oogenblik teekende zich op het gelaat van den ouden tuinman een uitdrukking van afgrijzen en vreeselijken schrik af.

Hij hief zijn rechterhand bevend op, scheen naar iets te kijken, dat zich achter de jonge vrouw bevond en stotterde heesch:

— Om Godswil — daar — daar!

Gehoorgevend aan een instinct, dat krachtiger is dan alle andere — aan het instinct van zelfbehoud, wendde de jonge vrouw het hoofd om, om te zien wat zich achter haar kon bevinden.

Een snelle beweging van Raffles' uitgestoken rechterhand en de revolver viel kletterend op den grond.

De Gentleman-Inbreker had er onmiddellijk den voet op gezet en zeide nu met een gedempt lachje:

— Vergeef mij, madame, dat ik u een oogenblik heb laten schrikken! Er is niets dat ons bedreigt — althans mij niet! Het is een oude truc, bijna versleten en die toch nog altijd succes heeft. Gij zijt toch niet boos op mij?

Met een gelaat dat wit was van woede en vernedering, keek Rita Janescu hem aan en toen kwam het sissend over haar lippen:

— Beken dan nu tenminste, dat gij Raffles zijt!

— Dat wil ik gaarne doen, madame — maar zonder aan mijn pruik te raken, die ik met zooveel moeite heb goed gezet. Ik moet er u echter

opmerkzaam op maken, dat ik thans in u de voorzichtigheid mis, waardoor gij u steeds hebt onderscheiden. Het was immers niet ondenkbaar dat gij werkelijk den tuinman Duncan voor u had gehad — want ik mag van mezelf getuigen, dat mijn vermomming voortreffelijk was. Gij keht den ouden man natuurlijk ternauwernood.

— Ik heb dien rossigen jongen man dadelijk gewantrouwd en toen ik hem zoolang met u zag praten, wist ik al genoeg! riep de jonge vrouw driftig uit. Je hebt dus je plan nog niet opgegeven, John Raffles?

— Minder dan ooit, madame! Van nacht voor twaalf uur zijn de juweelen in mijn bezit!

— Geloof gij dat werkelijk? vroeg de jonge vrouw honend. Gij zoudt u wel eens kunnen vergissen! Gij zijt slim — maar ik geloof dat ik op dit gebied slimmer ben!

— Wij zullen zien, madame! antwoordde Raffles kalm.

Hij bukte zich, nam de revolver onder zijn voet uit, raapte het wapen op en gaf het aan Rita terug, met een hoffelijke buiging, die den ouden tuinman wel zeer vreemd stond.

— Zie hier uw wapen, madame! Gij kunt er u thans naar welgevallen van bedienen.

Woedend rukte zij hem de revolver uit de hand en zeide heesch:

— Soms weet ik niet wat me weerhoudt, om je aanstonds aan te geven — of — of —

— Of mij een kogel door het hoofd te jagen! vulde Raffles den zin aan. Maar, ik geloof niet dat gij het doen zult!

Een oogenblik keken de beide menschen elkander strak aan en de grijze oogen van Raffles glansden zonderling in het oude gerimpelde gezicht.

Toen wankelde de vrouw een stap achteruit en fluisterde nauwelijks hoorbaar en met verwrongen trekken:

— Neen, ik zou het niet kunnen, laf, ellendig schepsel dat ik ben! Maar de diamanten, die zult gij niet hebben, John Raffles, dat zweer ik!

En zij snelde weg, zoo vlug haar voeten haar wilden dragen en verdween een oogenblik later achter het struikgewas.

Raffles keek haar een oogenblik na en mompelde:

— Jammer, er is een uitstekende filmartiste aan haar verloren gegaan. Maar wat haar ju-

weelen betreft, daarin vergist zij zich. Zij is nu op haar hoede, wie weet zal zij wel trachten den man aan de overzijde een boodschap te zenden, om hem te zeggen, dat zij vanavond niet durft komen, maar ik houd haar in het oog.

En Raffles zakte weder ineem, tot de gebogen, gekromde figuur van den door jicht geplaagden tuinman.

En terwijl hij het tuinpark bijharkte, mompelde hij voor zich heen:

— Ik moet thans een middel trachten te vinden, om haar te beletten zich met haar medeplichtige in verbinding te stellen. Zij kan dat op verschillende manieren doen. Zij kan haar kamenier naar het huis aan de overzijde sturen, waar haar handlanger woont. Zij kan een der bedienden met een briefje zenden, zij kan er in geval van nood zelf heengaan, ofschoon zij daar wel tot het laatste mee zal wachten. Het is nauwelijks een paar minuten loopen!

Hij hield even op met werken, zette toen haastig zijn hark weg, liep naar het kleine, door struikgewas goed verborgen loodsje, waar hij zich zooveen vermomd had en waar hij den ouden Duncan vond, die hem zijn kleeren had geleend en ontdeed zich spoedig van zijn vermomming.

Hij liep haastig door het park, kwam op den zijweg, bereikte vervolgens den hoofdweg en snelde, toen hij wist, dat hij uit het gezicht van het heerenhuis was, vlug als een haas verder, tot hij eindelijk het pension bereikt had.

Het was toen reeds zeven uur in den avond.

Hij belde aan, toonde den huisknecht, die hem de deur opende, zijn voortreffelijk nagemaakte politiepenning en zeide tot den verbaasden man:

— Luister eens vriend! Ik moet onmiddellijk je huisjas hebben, of nog beter! Aanstonds zal er waarschijnlijk iemand komen met een briefje voor een van de huurders hier! Zet mij op een plek neer, waar ik de deur goed in het oog kan houden en open haar vooral wagenwijd, dat ik kan zien, wie er is. Ik zal je dan wel zeggen wat er met het briefje gedaan moet worden, dat er voor dien heer wordt afgegeven.

De verblufte bediende opende de deur van een gangkast, die ledig bleek te zijn en zeide:

— Daar kunt u ingaan! Wat is er aan de hand?

— Moord, diefstal, kinderroof, landverraad en

vergiftiging, alles wat je wilt! Praat niet en handel.

Raffles wipte de kast pinnen, trok de deur op een kier naar zich toe en had nu een uitstekend gezicht op de huisdeur.

En nauwelijks was hij daar, of er werd gebeld, de huisknecht liep naar de deur, trok haar wijd open en stond tegenover de kamenier van Rita Janescu.

— Wel, lief kind; wat is er van je begeeren? vroeg de huisknecht galant.

— Geef dat briefje dadelijk aan zijn adres! zeide het meisje, terwijl ze den bediende een briefje gaf.

— Antwoord wachten, liefje?

— Neen, oude aap! antwoordde het kameniertje en met deze onvriendelijke woorden verdween zij weder.

Raffles kwam onmiddellijk te voorschijn, nam den huisknecht de enveloppe snel uit de hand, las het adres, dat de man zelf nog niet eens bekeken had en beval kortaf:

— Kokend water, een mes! Maak toch wat voort, kerel!

— Goede hemel, mijnheer, gij wilt mij toch niet gaan scheren?

— Neen, ezel! antwoordde Raffles kort. Staat er een ketel kokend water ergens te vuur?

— Zeker, mijnheer, voor de thee! In het bedienden-vertrek.

— Breng mij daar heen en stuur alles weg wat daar zit, maar onopvallend, alsjeblieft.

En hij volgde den bediende, die hoe langer hoe minder van de geheele zaak begreep, naar een vrij groot vertrek, waar zich toevallig op dat oogenblik niemand bevond.

Op een gasstel stond een ketel water te borrelen.

Raffles draaide de kraan zoo wijd mogelijk open en een oogenblik later kwam er stoom uit de tuit.

Raffles weekte den omslag zeer gemakkelijk los, warmde een mes in de vlam en kon nu de enveloppe openen zonder dat het eenig spoor naliet.

Hij doorliep haastig den inhoud van het briefje, glimlachte, sloot het weder en stak het den bediende toe met de woorden;

— Onmiddellijk aan den geadresseerde brengen! En geen woord, begrijp je?

— Maar mijnheer — moet ik dat alles maar toelaten?

— Dat zou ik je raden, domkop, als je tenminste niet wilt, dat ik je voor den rechter breng. Geef het briefje dadelijk af en kik geen woord, of je krijgt de politie aan den hals. Hier heb je een halven souverain, om je over de scheldwoorden te troosten, die ik... en dat aardige kamerkatje je hebben toegevoegd.

— Ik kan er toch geen kwaad mee, mijnheer?

— Integendeel — als je je mond weet te houden en dit briefje zonder meer afgeeft of in de kamer van den persoon legt, dan zal je naam in de krant met eer worden genoemd en je hebt kans op een eervolle onderscheiding. Uit mijn oogen, dienstknecht.

En terwijl de man zeer verwonderd de trap begon te beklimmen, verliet Raffles het huis weder, terwijl hij zachtjes voor zich heen bromde:

— De lont is aangestoken en de mijn zal ontploffen!

Diplome d'honneur 1895
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VIII.

De mijn springt.

Het was omstreeks half elf in den avond.

In het groote heerenhuis hadden de meeste gasten zich reeds ter ruste begeven, vermoeid door een geheelen dag in de buitenlucht.

Sullivan had achtereenvolgens alle leden van het dienstpersioneel ondervraagd,

Hij was in bijna alle vertrekken der gasten geweest, hij had den duur van hun afwezigheid

tot de laatste minuut gebruikt en hij had niets gevonden!

Hij bevond zich dan ook in een zeer mistroostige stemming en vermeed het met de vrouw des huizes in aanraking te komen, aan wie hij toch niets anders dan een teleurstellend antwoord kon geven.

Hij verdacht niemand — en iedereen!

En toch durfde hij nog geen krasse maatregelen te nemen en het verbod uitvaardigen, dat niemand van de gasten het heerenhuis mocht verlaten.

Maar het werd hem hoe langer hoe duidelijker, dat de dief met zijn buit reeds ver moest zijn.

Wel was ook bij hem de gedachte opgekomen dat een der gasten de dader moest zijn, maar hij kon het zich niet goed voorstellen, dat de dief, na zijn daad te hebben gepleegd, rustig daar zou blijven, met de gewisheid, dat wellicht vroeg of laat alle kamers en ieders bagage zeer nauwkeurig zouden worden onderzocht.

Wat Rita Janescu aangaat — zij was niet aan tafel verschenen en had zware hoofdpijn voorgewend.

Zij was den geheelen avond op haar kamer gebleven, in gezelschap van haar kamenier.

Langzamerhand werden alle lichten in het groote huis uitgedoofd, op de electriche lampen in de vestibule en op de groote gangen na.

Het was juist elf uur en alles was nu volkomen stil, toen de deur van Rita's kamer stil werd geopend en de kamenier naar buiten trad.

Zij droeg een langen mantel, voorzien van een kap, die zij over haar hoofd had getrokken.

Een oogenblik bleef zij roerloos staan en luisterde.

Maar toen alles stil bleef, sloot zij de deur zeer zachtjes weder, na op fluisterenden toon een paar woorden met Rita te hebben gewisseld en liep op haar teenen den dikken looper over, de gang door.

Zij volgde de gang tot het einde, ging een trap af, stond weer even stil om te luisteren, ging een tweede gang in en kwam zoo in het oudste gedeelte van het huis.

Zij liep steeds verder, volkomen onhoorbaar, tot zij eindelijk niet verder kon, totdat zij den zijmuur van den vleugel had bereikt.

Hier bevond zich een zeer klein, ouderwetsch raam, dat zij voorzichtig opende.

Het raam, dat zich op de eerste verdieping bevond, keek uit op een zijweg, die bijna onmiddellijk aan den muur grensde en er slechts door een hooge heg van gescheiden was.

De kamenier leunde naar buiten en trachtte de duisternis met haar blikken te doorboren.

Toen bewoog er iets aan den anderen kant van de heg.

En een gedempte mannenstem vroeg op fluisterenden toon:

— Ben jij daar, Sachita?

— Ja, Paul!

— Gooi op dan den sleutel! Doe er je zakdoek aan, dan kan ik hem beter zien.

Het volgende oogenblik vloog een klein voorwerp in een grooten boog uit het raam en viel op een paar passen afstand voor den man neer.

En het was goed, dat het meisje er haar zakdoek aan had gebonden, want het was zeer donker op den weg.

De man had den sleutel spoedig gevonden, maakte hem van den zakdoek los en fluisterde, met opgeheven gelaat:

— Ik heb hem! Tot morgen — op de afgesproken plaats. Heeft Rita haar vertrek al aangekondigd?

— Nog niet — dat zal zij morgen bij het ontbijt doen. Hoe gaat het met de auto?

— Die blijft natuurlijk waar zij is! Rita moet er morgen gebruik van maken. Adieu!

En de man verwijderde zich haastig en sloeg de richting in van het groote park, dat zich achter het heerenhuis uitstrekte.

Hij bereikte zoo den muur, waaraan ook de garage grensde, die met een breede vleugel deur op den weg uitkwam.

Hij volgde dezen muur, tot hij de deur bereikt had van de groote garage.

Een oogenblik bleef hij in gebukte houding staan en luisterde.

Toen alles volkomen stil bleef, haalde hij den sleutel te voorschijn, stak dien in het slot, draaide hem voorzichtig om en grinnikte zachtjes voor zich heen.

— Dat gaat letterlijk als gesmeerd! zeide hij bij zichzelf.

Hij trok de deur naar zich toe en trad de volkomen duistere garage binnen. Weer bleef hij eenigen tijd stilstaan, maar toen hij volstrekt

niets hoorde, trok hij de deur dicht en ontstak een elektrische zaklantaarn.

Er stonden op dat oogenblik vijf auto's in de garage, waar wel plaats was voor tien en van die vijf waren er twee van gasten.

De man ging dadelijk op den tweezitter toe, die aan Rita toebehoorde, plaatste zijn lantaarn op den grond en opende het portier.

Hij stak een tastende hand vooruit en trok toen een stevig, groen fluweelen kussen naar zich toe, dat op den zetel van den bestuurder lag.

Hij hurkte er mede op den grond, betastte het aan alle kanten, haalde toen een knipmes uit zijn zak, dat hij opende en begon het kussen behoedzaam en met groote vaardigheid langs een der naden open te tornen.

Hij stak zijn hand in de opening, tastte even in het binnenste van het kussen rond en toen hij de hand terug bracht, hield hij een zeemlederen zakje in de hand.

Hij maakte het open, sloeg er een blik in en zeide op half luiden toon:

— In orde! Ze zijn allemaal compleet!

— Dat doet mij van harte genoegen, waarde heer, het zou mij geducht gespeten hebben, als er ook maar het minste aan ontbroken had! liet eensklaps een heldere stem zich hooren.

En Raffles en Charly kwamen onverhoeds te voorschijn vanachter een groote auto, die met een laken tegen stof beschermd was, ieder met een revolver in de hand.

De man slaakte een gesmoorden kreet van schrik en tastte naar zijn zak.

Maar een dreigende waarschuwing van Raffles was voldoende om hem tot andere gedachten te brengen.

— Steek uw handen op! beval hij kortaf. Zoo is het goed. En laat nu dat kostbare zakje maar vallen — ik zal er wel voor zorgen dat de diamanten den grond niet raken.

De hand, die het zeemlederen zakje omklemd hield, ontspande zich en Raffles ving het behendig met de linkerhand op, terwijl de rechter de revolver op de borst van den man gericht hield.

— Dat noem ik zaken doen! zeide Raffles tevreden. Ik moet madame Janescu mijn hulde betuigen voor haar slimheid. Ik had daar niet zoo spoedig aan gedacht en toch had ik ervaring moeten hebben van dergelijke trucs, want het is nog niet zoo lang geleden, dat ik te doen kreeg

met lieden, die hun diamanten in de holle mascotta van den radiator van de auto verborgen hadden. En nu, mijnheer Paul, nu weet ik eigenlijk niet goed, wat ik met u doen zal. Natuurlijk moet ik u beletten mij te volgen en ook moogt gij mijn goede vriendin Rita niet waarschuwen, want dat zou het spel bederven. Gij moet namelijk weten, dat ik zeer gaarne ook de kostelijke steenen in handen zou krijgen, die zij, volgens haar briefje aan u van vanavond nog aan enkele gasten in den loop van dezen nacht afhandig denkt te maken. Maar stil, ik geloof dat ik er al iets op heb gevonden!

Hij zeide eenige woorden tot Charly, in een voor den andere onbegrijpelijke taal en dadelijk trad de jonge man op den medeplichtige van Rita toe en bond hem de armen stevig op den rug, waarop hij hem een doek in den mond stopte, terwijl Raffles hem voortdurend met zijn revolver bleef bewerken.

— Zoo is het goed! zeide Raffles, terwijl hij tevreden knikte.

En hij opende zijn revolver en nam er een cigarette uit, het voorwerp bleek niets anders te zijn dan een uitstekend vervaardigde imitatie van een zesloops, die echter volkomen onschadelijk was!

Met een blik vol haat volgde de andere de beweging van Raffles, die de cigarette had aangestoken en het ongevaarlijke wapen in zijn zak liet glijden.

— Ja, wat zal ik u zeggen! hernam Raffles schouderophalend. Ik heb altijd een hekel gehad aan geweld en aan luid geraas, want het een zoowel als het andere kwetst mijne aestetische gevoelens. En nu hebben wij geen tijd meer te verliezen.

De twee mannen namen hun gevangene tusschen hen in en geleidden hem uit de garage.

Daar gekomen, zeide Raffles op zachten toon:

— En nu een enkel woord, vriend! Gij moet niet denken, dat gij mij kunt ontsnappen en dat ik alleen maar speelgoed bij mij draag! Verzet u dus niet en schik u liever in het onvermijdelijke, want ik geloof werkelijk, dat de tegenpartij te sterk voor u is.

En daarop vervolgde hij, zich tot Charly wendend:

— Ga het kussen weder op zijn plaats leggen, zooals deze heer waarschijnlijk ook zou hebben

gedaan, als wij hem den tijd er toe gelaten hadden en breng alles in orde, zoodat geen chauffeur morgen eenige achterdocht kan hebben.

Charly keerde terug, legde het opengesneden kussen weder op zijn plaats, sloot het portier van de kleine auto, stak de electriche zaklantaarn van den man bij zich en voegde zich toen weder bij Raffles, die zijn gevangene stevig bij den arm vast had.

De garagedeur werd gesloten en het drietal begaf zich op weg.

De gevangene liep tusschen de beide mannen in, die zich van hem hadden meester gemaakt en hij deed zelfs geen poging om te ontsnappen, zijn beide armen waren als in ijzeren schroeven gekneld.

Tien minuten later was het kleine landhuis bereikt, hetwelk Raffles voor zijn komst op Silverton Castle gehuurd had.

Charly was reeds vooruitgelopen en had de deur met den sleutel geopend.

De gevangene werd binnengeleid.

Hierop werd de deur gesloten en Charly maakte licht.

Raffles plaatste den gevangene tegenover zich, beschouwde zijn gelaat aandachtig, nam hem toen de geruite sportpet van het hoofd en rukte hem met een vlugge beweging de zwarte pruik af, die zijn zeer licht haar verborg.

— Ik dacht het al half! riep hij halfluid. Niemand anders dan mijnheer Paul Bruce, mijn befaamde concurrent, meer speciaal op het gebied van hotels en pensions! Wel, wel, gij zijt dus de jongste aanwinst van onze lieve Rita? Nu, zij zal het eenigen tijd zonder u moeten stellen, zoo vrees ik! O, gij behoeft mij niet zoo kwaad aan te kijken! Ik heb geen hart van steen! Gij hebt mij persoonlijk niets in den weg gelegd en ik wil u wel zeggen, dat gij van mij niets te vreezen hebt, ik zal niet de man zijn, die u aan de politie overlevert. Ik heb een zekere weddenschap loopen met uw minnares, ik vermoed althans, dat ik haar dien titel wel zal mogen geven en ik wil die weddenschap op koninklijke wijze winnen en zonder haar of haar vrienden te benadeelen! Het spreekt echter van zelf, dat gij althans eenige uren hier zult moeten blijven, want ik ben er volstrekt niet op gesteld, dat gij nu aanstonds onze Rita gaat waarschuwen en op die wijze mijn plannen in de war stuurt.

Ik heb trouwens nog een woordje met haar te spreken.

Hij gaf Charly een wenk en deze opende een deur achter in de gang, die naar den ruimen kelder van het huis bleek te voeren.

De kelder was electriche verlicht door een kleine lamp, die aan de zoldering was bevestigd.

Er stond niets anders dan een tafel en een stoel en in een hoek lag op den grond een matras, met een deken er overheen gespreid.

Op de tafel stond een ontkurkte flesch wijn en er was een overvloedig souper aangericht.

Raffles keek zijn gevangene even glimlachend aan en zeide toen:

— Wij zullen u thans van uw boeien bevrijden, zoodat gij zult kunnen eten! Gij zult misschien het toeval begrijpen! Ik zal niet zoodom zijn, een bord of een mes bij u achter te laten! Want met het mes zoowel als met een scherf van uw stukgeworpen bord zoudt gij wel eens de touwen kunnen losmaken, die u gebonden houden. En ik heb van u gehoord — gij moet een meester in het uitbreken zijn. Ik mag mij natuurlijk niet blootstellen aan het gevaar dat gij uw kunsten hier herhaalt, dat zou voor mij zeer onaangename gevolgen kunnen hebben. En nu wensch ik u smakelijk eten, mijnheer Bruce.

Terwijl Raffles sprak, had Charly de touwen losgemaakt, die de armen van den man op zijn rug vasthiielden.

Bruce nam den doek uit zijn mond en zeide knorrig:

— Ik heb volstrekt geen honger! Gij kunt dat wel weer wegnemen!

— Des te beter, mijn waarde heer, hernam Raffles. Zodoende bespaart gij ons de onaangename noodzakelijkheid u gezelschap te moeten houden. Wilt gij ook geen glas wijn drinken?

Bruce bromde iets, schonk zich een glas wijn in en dronk het in een enkelen teug leeg, waarop hij deze bewerking nog eenige malen herhaalde.

— Dorst gekregen, naar ik merk! zeide Raffles op vriendelijken toon. Waarschijnlijk van de spanning en het kwade humeur!

Hij gaf Charly opnieuw een wenk en deze pakte snel alles wat er op tafel stond in een reeds gereedstaande mand.

Bruce werd opnieuw geboeid, thans zoodanig, dat hij zich op zijn rug zou kunnen uitstrekken en de twee mannen verlieten den kelder.

Maar op den drempel draaide Raffles zich nog eens om en zeide:

— Wij behoeven u den mond niet te stoppen, want schreeuwen zou u volstrekt niets baten — en gij zult trouwens wel zoo verstandig zijn om uw mond te houden! Een venster heeft de kelder niet en ik verzeker u, dat de deur zeer stevig is! Zelfs wanneer gij vrij waart, zoudt gij er uw krachten vruchteloos op beproeven. Au revoir, slaap lekker!

En de zware deur viel dicht, waarna Charly den sleutel weer in het slot omdraaide en er hem in liet zitten.

Raffles en Charly wisten zonder moeite Silverton Castle weder binnen te komen en sliepen rustig tot acht uur in den morgen.

En niemand van de bewoners had iets van het nachtelijke avontuur gemerkt, Rita Janescu nog het minst van allen!

Zij verscheen bijna tegelijkertijd met Raffles in de groote ontbijtkamer, wierp hem een uitdagenden blik toe, at haastig en praatte opgewekt met eenige andere gasten, die aan haar tafeltje zaten.

— Wanneer gaat zij weg? vroeg Charly op zachten toon.

— Haar brief zegt, dat zij om elf uur op de afgesproken plek zal komen, wij zullen ons dus moeten haasten!

— Zou zij werkelijk vannacht nog andere juweelen gestolen hebben?

— Daar kun je van op aan!

— Daar schijnt dan nog niets van te zijn gemerkt!

— Wat niet zoo verwonderlijk is! Wie kijkt er nu des morgens dadelijk zijn juweelenkistje na. Men mist het pas tegen den tijd van het diner!

— Zou Sullivan haar ongehinderd laten vertrekken?

— Hij zal wel moeten! Als hij haar niet laat gaan, moet hij ook alle andere vast houden en dat zal hij niet durven. Maar kom, het wordt nu onze tijd!

En de beide vrienden stonden op en verlieten de ontbijtkamer en vervolgens het groote landhuis...

Rita echter had zich naar haar logeerkamer begeven, waar de kamekier bezig was haar koffers te pakken.

Zij sloot de deur en vroeg op zachten toon:

— Is alles in den geheimen bodem verborgen, Sachita?

— Ja — en ze zullen het niet zoo gemakkelijk vinden! Waar gaan wij nu eigenlijk heen?

— Eerst Paul afhalen en dan zoo spoedig mogelijk het land uit! De grond wordt mij nu wel wat al te warm onder de voeten en ik moest maar eens wat andere lucht gaan inademen. Zit alles in dit valies? Dat neem ik natuurlijk mee!

— Ja, voor een waarde van een vijftienduizend pond, zou ik zeggen! zeide de gewaande kamekier met een zacht lachje.

— Heb je voor een kruier gezorgd?

— Hij zal wel over een kwartier hier zijn om de koffers te halen en dan brengt hij ze dadelijk naar het station van Burnham en zal ze daar aangeven naar Londen, Waterloo Station.

— Dan heb ik alleen nog maar afscheid te nemen van onze beminnelijke gastvrouw en van die gans van een Dora Aecland!

De jonge vrouw had haar auto-mantel aangeetrokken, de coquette lederen baret opgezet en nam nu het valies in de hand, waarin zij haar buit verborgen had.

Zij vond Lady Spencer op het groote grasveld voor het huis en nam met alle bewijzen van grooten spijt en dankbaarheid afscheid van deze dame.

Lady Spencer kon niet nalaten een schuinschen blik te werpen op het fraaie lederen valies, en van haar kant was het afscheid tamelijk koel — zij kende deze vrouw in het geheel niet, die slechts in haar huis had vertoefd als vriendin van Dora Aecland.

En toen de jonge vrouw zich haastig naar de garage spoedde, snelde Lady Spencer het huis binnen en had daar een kort gesprek met Sullivan, die onmiddellijk de telefoon in werking stelde.....

Rita vond in de garage haar kamekier reeds, evenals zij gekleed, en beiden stapten in de auto.

Een van de chauffeurs van Lady Spencer had het benzine-reservoir gevuld en de deuren van de garage wijd opengeworpen.

Met vaste hand greep Rita het stuurwiel en reed naar buiten.

En toen de chauffeur de zware deur weder sloot, slaakte zij een zucht van verlichting en zeide:

— Dat is achter den rug! Ik ben blij dat ik

heb doorgezet — en onze vriend Raffles zal leelijk op zijn neus zien!

— Als hij ons maar niet volgt!

— Dan had hij het nu moeten doen! riep Rita overmoedig uit. En dan had ik toch wel eens willen zien, dat hij mij inhaalde, mij en mijn wagen, die negentig mijlen in het uur haalt!

— Zit je daar niet heerlijk op dat goed gevulde kussen?

— Ik heb nog nooit zulk een vorstelijken zetel gehad! antwoordde Rita opgewonden.

De auto snelde in volle vaart verder, om omstreeks een half uur daarna stil te houden voor een vrij groot hotel in Burnham.

Rita stapte uit, nam het valies in de hand en wendde zich tot de kamenier met de woorden:

— Wacht hier even, ik kom dadelijk met hem terug!

Zij ging het hotel binnen en vroeg aan den portier:

— Is mijnheer Paul Lockwood er?

— Mijnheer is op zijn kamer! U is zeker de dame die hij verwacht? Nummer 23! antwoordde de portier glimlachend.

De jonge vrouw liep haastig de trap op en stond een oogenblik later stil voor een deur met het nummer 23. Ze klopte aan en ging binnen.

En zij liep regelrecht in de armen van Raffles.

Verstijfd van schrik, niet in staat om een woord te spreken, bleef Rita hem aanstaren.

Glimlachend nam Raffles haar het valies af en zeide:

— Dank u zeer, madame! Gij ziet het — de weddenschap is gewonnen!

— Misschien toch nog niet! riep de jonge vrouw op heeschen toon — en zij snelde het vertrek uit, ijlde de trap af, sprong ijlings weer in de auto en reed met een duivelsche vaart naar Londen — om aan het Waterloo Station in handen te vallen van een viertal beambten van Scotland Yard, die telefonisch waren gewaarschuwd en die haar verzochten, hen naar den hoofdcommissaris van politie te willen volgen.

De auto werd onderzocht, men ontdekte het opengesneden kussen en men moest de jonge vrouw wel weder loslaten, omdat er niets gevonden werd! Zij had zelfs geen valies meer bij zich.

De portier van het hotel werd ondervraagd, — want Rita, bijna dol van woede, had nu niet langer gezwegen — en deze man had verzekerd, dat zij met een groot valies was gekomen en zonder dat voorwerp weder in de auto was gesprongen.

Maar toen men naar den geheimzinnigen Paul Lockwood zocht, was hij spoorloos verdwenen.

En de diamanten van Lady Spencer werden nimmer teruggevonden....

De volgende aflevering (No. 471) bevat:

DE GESPANNEN DRAAD.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOLD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885